

การใช้โทษประหารชีวิตในประเทศสหรัฐอเมริกา

งานวิจัยนี้มีความจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องทราบและเข้าใจพื้นฐานประวัติศาสตร์และวิวัฒนาการ รวมทั้งลักษณะวิธีการใช้โทษประหารชีวิตในประเทศสหรัฐอเมริกา ก่อนและหลังการเข้ามา มีบทบาทของศาลโลก ตลอดทั้งปัจจัยภายในและภายนอกประเทศที่มีผลกระทบต่อการใช้โทษประหารชีวิตในสหรัฐอเมริกา เพื่อจะได้ทราบว่าสหรัฐอเมริกาใช้โทษประหารชีวิตโดยละเมิดระบอบกฎหมายระหว่างประเทศอย่างไร และภายหลังจากตัดสินของศาลโลกแล้ว การใช้โทษประหารชีวิตได้รับผลกระทบและมีความเปลี่ยนแปลงไปอย่างไร

การใช้โทษประหารชีวิตนั้นเป็นการเมืองภายในของประเทศต่างๆ ทั่วโลกซึ่งมีลักษณะเฉพาะแตกต่างกัน การใช้โทษประหารชีวิตนั้นอยู่ในกระบวนการยุติธรรมทางอาญาที่มีความสัมพันธ์และถ่วงดุลกันระหว่างอำนาจบริหาร นิติบัญญัติ และตุลาการ การใช้โทษประหารชีวิตนั้นเกี่ยวข้องและได้รับผลกระทบจากประเด็นอื่นๆ มากมายทั้งภายในและนอกประเทศ เป็นผลให้การใช้โทษประหารชีวิตในแต่ละประเทศนั้นแตกต่างกันไป¹

ประเทศสหรัฐอเมริกาเป็นประเทศมหาอำนาจทั้งด้านการเมือง การทหาร และเศรษฐกิจ อีกทั้งยังเป็นประเทศผู้นำในการเผยแพร่หลักการสิทธิมนุษยชนไปประเทศต่างๆ ทั่วโลก แต่ในขณะเดียวกันก็กลับเป็นประเทศหนึ่งที่ใช้โทษประหารชีวิตในกระบวนการยุติธรรมเพื่อลงโทษผู้กระทำความผิดทางอาญา ปัจจุบันการใช้โทษประหารชีวิตในสหรัฐอเมริกาได้ถูกนำมาใช้ในเขตอำนาจทางกฎหมายของ 38 มลรัฐ กฎหมายสหพันธรัฐ (กฎหมายแห่งชาติ)² และกฎหมายทหาร แต่การประหารชีวิตเกือบทั้งหมดเกิดขึ้นโดยกฎหมายของมลรัฐ จากบันทึกทางประวัติศาสตร์ได้มีการประหารชีวิตนักโทษในประเทศนี้ไปแล้วประมาณ 15,000 คน โดยหากนับตั้งแต่ปี ค.ศ.1930 – 2003 มีนักโทษถูกประหารชีวิตไปแล้วรวมทุกมลรัฐ 4,744 คน และนับตั้งแต่ปี ค.ศ.1976 – 2003 มีจำนวนทั้งสิ้น 885 คน เฉลี่ยถึงปีละ 33 คน³

¹ Roger Hood, *The Death Penalty: A world-wide Perspective* (New York: Oxford University Press, 1989), p. 6.

² Hugo Adam Bedau, "Death Row Prisoner," in *the Death Penalty in America: Current Controversies*, ed. Hugo Adam Bedau (New York: Oxford University Press, 1997), p. 72.

³ เมื่อเปรียบเทียบกับประเทศไทย ประเทศไทยมีการประหารชีวิตนักโทษนับตั้งแต่ปี ค.ศ.1935 – 2003 จำนวน 323 ราย เฉลี่ยปีละ 4 คน โดยเป็นความผิดฐานฆ่าคนตายโดยเจตนาจำนวน 129 ราย ปล้นฆ่าเจ้าทรัพย์

การประหารชีวิตในมลรัฐต่างๆ นั้นเป็นไปตามกฎหมายและมีวิธีการใช้โทษประหารชีวิตซึ่งมีลักษณะพิเศษแตกต่างกัน การประหารชีวิตโดยกฎหมายของสหพันธรัฐเกิดขึ้นน้อยมาก นับตั้งแต่ปี ค.ศ.1977 - 2003 มีเพียงแค่ 3 คนเท่านั้น⁴

ตารางที่ 1 มลรัฐที่มีการใช้และไม่มีการใช้โทษประหารชีวิตในสหรัฐอเมริกา

STATES WITH THE DEATH PENALTY (38[^])

Alabama	Florida	Louisiana	New Hampshire*	Oregon	Virginia
Arizona	Georgia	Maryland	New Jersey*	Pennsylvania	Washington
Arkansas	Idaho	Mississippi	New Mexico	South Carolina	Wyoming
California	Illinois	Missouri	New York**	South Dakota*	
Colorado	Indiana	Montana	North Carolina	Tennessee	- plus
Connecticut	Kansas**	Nebraska	Ohio	Texas	U.S. Gov't
Delaware	Kentucky	Nevada	Oklahoma	Utah	U.S. Military*

*Indicates jurisdictions with no executions since 1976.

**In 2004, the death penalty statutes of New York and Kansas were declared unconstitutional.

STATES WITHOUT THE DEATH PENALTY (12)

Alaska	Maine	Minnesota	Vermont	- plus
Hawaii	Mass.	N. Dakota	W. Virginia	District of
Iowa	Michigan	Rhode Island	Wisconsin	Columbia

ที่มา "Capital Punishment 2003." Bureau of Justice Statics Bulletin(November 2004): 1.

ตารางที่ 2 การประหารชีวิตในมลรัฐต่างๆ ของสหรัฐอเมริกา นับตั้งแต่ปี ค.ศ.1930 - 2003 และ ปี ค.ศ.1976 - 2003

State	Number executed		State	Number executed	
	Since 1930	Since 1977		Since 1930	Since 1977
Texas	610	313	Indiana	52	11
Georgia	400	24	Washington	51	4
New York	329	0	Colorado	48	1
California	302	10	District of Columbia	40	0
North Carolina	293	30	West Virginia	40	0
Florida	227	57	Nevada	38	9
South Carolina	190	28	Federal system	38	3
Virginia	181	89	Massachusetts	27	0
Ohio	180	8	Delaware	25	13
Alabama	163	28	Oregon	21	2
Louisiana	160	27	Connecticut	21	0
Mississippi	160	6	Utah	19	6
Pennsylvania	155	3	Iowa	18	0
Arkansas	143	25	Kansas	15	0
Oklahoma	129	89	New Mexico	9	1
Missouri	123	61	Montana	9	2
Kentucky	105	2	Wyoming	8	1
Illinois	102	12	Nebraska	7	3
Tennessee	94	1	Idaho	4	1
New Jersey	74	0	Vermont	4	0
Maryland	71	3	New Hampshire	1	0
Arizona	60	22	South Dakota	1	0
			U.S. total	4,744	885

ที่มา "Capital Punishment 2003," Bureau of Justice Statics Bulletin(November 2004): 9.

ตายจำนวน 87 ราย ข่มขืนกระทำชำเราและฆ่าจำนวน 35 ราย และ พ.ร.บ.ยาเสพติดฯ จำนวน 28 ราย หาดูได้ใน <http://www.correct.go.th/commit.html>(20 มกราคม 2549).

⁴ U.S. Department of Justice, "Capital Punishment 2003" Bureau of Justice Statics Bulletin NCJ206627 (November 2004): 9.

จากข้อมูลขององค์การนิโทษกรรมระหว่างประเทศ (Amnesty International) ปรากฏว่า ในช่วงปี ค.ศ.1994 - 1999 จำนวนผู้ถูกประหารชีวิตในสหรัฐอเมริกา มีจำนวนมากเป็นอันดับ 4 รองจากประเทศจีน อิหร่าน และ ซาอุดีอาระเบีย และเมื่อปี ค.ศ.2004 นั้น⁵ ได้มีนักโทษประหารชีวิตอยู่ทั่วโลกประมาณ 7,395 คน และ ถูกประหารชีวิตไปประมาณ 3,797 คน โดยในจำนวนร้อยละ 97 ของผู้ที่ถูกประหารทั้ง 3,797 คนนี้ เกิดขึ้นใน 4 ประเทศ คือ จีน อิหร่าน เวียดนาม และ สหรัฐอเมริกา ตามลำดับ ประเทศสหรัฐอเมริกามีจำนวนนักโทษถูกประหารชีวิตและถูกคุมขังรอการประหารชีวิตอยู่ในอันดับต้นๆ ของโลกตลอดมา และจากการสำรวจประชานิยมที่ผ่านๆ มา ประชาชนชาวสหรัฐอเมริกามีความนิยมในการใช้โทษประหารชีวิตมากกว่าการยกเลิกโทษประหารชีวิตมาโดยตลอด⁶

3.1 ประวัติศาสตร์และวิวัฒนาการโทษประหารชีวิตในสหรัฐอเมริกา

จุดเริ่มต้นประวัติศาสตร์การใช้โทษประหารชีวิตของสหรัฐอเมริกาเกิดขึ้นเมื่อปี ค.ศ.1608 เมื่อนายจอร์จ เคนดัล ที่ปรึกษาอาณานิคมอังกฤษซึ่งถูกจับได้ว่ากระทำความผิดโทษฐานเป็นสายลับให้กับประเทศสเปนได้ถูกประหารชีวิตในเมืองเจมส์ทาวน์ ซึ่งอยู่ในเมืองอาณานิคมเวอร์จิเนีย⁷ นับตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา การใช้โทษประหารชีวิตในสหรัฐอเมริกาก็ได้มีวิวัฒนาการมาจนถึงปัจจุบัน

การลงโทษประหารชีวิตในสหรัฐอเมริกา มีประวัติศาสตร์ที่สามารถแบ่งได้เป็นยุคสมัยที่มีความสำคัญ แสดงให้เห็นประเด็นต่างๆ ที่มีผลกระทบต่อการใช้โทษประหารชีวิต นำมาซึ่งความเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นในการใช้โทษประหารชีวิตของมลรัฐต่างๆ ในสหรัฐอเมริกาได้พอสังเขป ดังนี้

⁵ Amnesty International, "Death Sentences and Executions in 2004(Online)". Available from [http://web.amnesty.org/pages/deathpenalty-sentences-eng\(July 2005\)](http://web.amnesty.org/pages/deathpenalty-sentences-eng(July 2005)).

⁶ Phoebe C. Ellsworth and Samuel R. Gross, "Hardening of the Attitudes: Americans' Views of the Death Penalty," in *the Death Penalty in America: Current Controversies*, ed. Hugo Adam Bedau (New York: Oxford University Press, 1997), pp. 90-91.

⁷ Herbert H. Hairness, *Against Capital Punishment: the Anti-death penalty movement in America 1972 - 1994* (New York: Oxford University Press, 1996), p. 7.

3.1.1. ยุคอาณานิคมจนถึงสงครามกลางเมือง (Colonial Times – Revolution to Civil War) ค.ศ. 1600 – 1860

กฎหมายอาญาของสหรัฐอเมริกาได้ถูกนำเข้ามาจากประเทศอังกฤษในสมัยการครอบครองอาณานิคมเมื่อช่วงศตวรรษที่ 17 รวมไปถึงการนำเอาโทษประหารชีวิตมาใช้เพื่อลงโทษผู้กระทำความผิดกฎหมายอาญาในดินแดนนี้ด้วย ยุคเริ่มต้นของการใช้โทษประหารชีวิตในประเทศสหรัฐอเมริกานี้ มีนักโทษทั้งชาย หญิง และเด็กถูกประหารชีวิตไปประมาณ 14,000 คน⁸ โทษประหารชีวิตที่ใช้ในยุคนี้มีลักษณะเป็นโทษเด็ดขาด (Mandatory Punishment) ที่กำหนดไว้ตายตัวกับความผิด ผู้ที่ถูกตัดสินว่ามีความผิดโทษฐานใดซึ่งมีโทษถึงขั้นประหารชีวิต ต้องได้รับโทษประหารชีวิตสถานเดียว อีกทั้งยังมีความผิดมากมายที่บัญญัติให้โทษรุนแรงถึงขั้นประหารชีวิตแตกต่างกัน เช่นเมื่อปี ค.ศ.1612 ผู้ว่าเมืองอาณานิคมเวอร์จิเนีย เซอร์โทมัส เดล ได้ออกกฎหมายกำหนดโทษประหารชีวิตในความผิดเล็กน้อยแม้กระทั่ง ขโมยของ ช่างไม้ และ ทำการค้ากับชาวอินเดีย เป็นต้น⁹ เมืองท่าอาณานิคมแมสซาชูเซตส์ ซึ่งได้ลงโทษประหารชีวิตนักโทษคนแรกในปี ค.ศ.1630 และในยุคนั้นโทษประหารชีวิตก็ได้ถูกนำมาใช้ในความผิด 12 ประเภท คือ¹⁰

1. การฝึกฝนนอกศาสนา (Idolatry)
2. การใช้เวทมนตร์คาถา (Witchcraft)
3. การดูหมิ่นศาสนา (Blasphemy)
4. การข่มขืนกระทำชำเรา (Rape)
5. การละเมิดรัฐธรรมนูญ (Statutory Rape)
6. ให้การเท็จในการพิจารณาคดีที่มีโทษประหารชีวิต (Prejury in a trial involving a possible death sentence)
7. กบฏ (Rebellion)
8. ฆ่าคนตาย (Murder)
9. การทำร้ายโดยโทสะ (Assault in sudden anger)

⁸ ร้อยละ 2.5 ของจำนวนนี้เป็นผู้หญิง และหากนับตั้งแต่ปี ค.ศ.1608 เป็นต้นมา ร้อยละ 2 ของผู้ถูกประหารชีวิตในสหรัฐอเมริกาเป็นเด็กซึ่งอายุต่ำกว่า 18 ปี เด็กคนแรกถูกประหารชีวิตในเมือง ฟลิ้มท์ คือนายโทมัส กรุงเกอร์ (Thomas Grunger) ในความผิด อันธพาลโหดเหี้ยม (Bestiality) และเด็กคนสุดท้ายที่ถูกประหารชีวิตมลรัฐจอร์เจีย คือนายอริสโตเฟอร์ เบอร์เกอร์ เมื่อ 7 ธันวาคม ค.ศ.1993 ในความผิดฐาน ฆาตกรรม

⁹ Michigan State University and Death Penalty Information Center, "Methods of execution(Online)". Available from <http://deathpenaltyinfo.msu.edu>.(30 July 2005).

¹⁰ Robert M. Bohm and Keith N. Haley, *Introduction to Criminal Justice*.2nd ed.(USA, 1999), p. 283.

10. การผิดประเวณี (Adultery)
11. การเสกสวาทระหว่างชายกับชาย (Buggery (sodomy))
12. การลักพาตัว (Kidnapping)

จะเห็นได้ว่าในช่วงเริ่มแรกของประวัติศาสตร์การใช้โทษประหารชีวิตในสหรัฐอเมริกา นั้น มีการนำโทษประหารชีวิตมาใช้ในขอบเขตที่กว้างขวางและเด็ดขาด สิ่งหนึ่งที่ทำให้โทษประหารชีวิตถูกนำมาใช้มากเช่นนี้เนื่องจากความเชื่อที่ว่าการใช้โทษประหารชีวิตอย่างเด็ดขาด สามารถลดปัญหาอาชญากรรมในสังคมได้

แม้ว่าโทษประหารชีวิตจะได้ถูกนำมาใช้กับอาชญากรรมประเภทต่างๆ เป็นจำนวนมาก และใช้อย่างแพร่หลายทั่วทุกเขตอำนาจกฎหมายในสหรัฐอเมริกา แต่ขณะเดียวกัน พวกคัลลิ่งศาสนา (Quakers) นักคิด และ นักปรัชญาในยุคนั้นก็ได้มีบทบาทอย่างมากต่อการทำให้การใช้โทษประหารชีวิตมีขอบเขตจำกัดมากขึ้น¹¹ ด้วยความเชื่อที่ว่าการใช้โทษประหารชีวิตเป็นการกระทำที่ทารุณโหดร้าย ไร้มนุษยธรรม กระแสต่อต้านที่มีก็ไม่อาจทำให้เกิดการยกเลิกการใช้โทษประหารชีวิตในสหรัฐอเมริกาได้อย่างเด็ดขาด เพราะไม่อาจต้านทานกระแสความนิยมและทัศนคติที่ดีของประชาชนชาวสหรัฐอเมริกาส่วนใหญ่ที่มีต่อการใช้โทษประหารชีวิต รวมทั้งความหวาดกลัวภัยอาชญากรรม และความเชื่อที่ว่าโทษประหารชีวิตทำให้ปัญหาอาชญากรรมลดลงได้นั่นเอง

แต่ขณะเดียวกันการลงโทษประหารชีวิตในสังคมระหว่างประเทศนั้นมีแนวโน้มที่จะถูกต่อต้านมากขึ้น จุดเริ่มต้นสำคัญคือการสนับสนุนจากนักปรัชญาที่มีชื่อเสียง เช่น มองเตสกีเออ วอลแตร์ เบนแรม จอห์น เบลเลอร์ส และ จอห์น ฮาวาร์ด นักบวชที่มีชื่อเสียงชาวอังกฤษ แต่สำหรับผู้ที่มิมีบทบาทสำคัญที่สุดต่อการยกเลิกการใช้โทษประหารชีวิต คือ นายซีซ่า เบคเคอเรีย (Cesare Beccaria) นักกฎหมายและนักอาชญาวิทยาชาวอิตาลี ซึ่งได้เขียนหนังสือเรื่อง *Dei Delitti e delle pene* (On Crimes and Punishments) ซึ่งให้แนวคิดในเรื่องอาชญากรรมว่า การกำหนดโทษในความผิดต่างๆ นั้นควรมีความเหมาะสมกับความผิดที่ผู้กระทำผิดได้ทำไป เบคเคอเรียต่อต้านการลงโทษประหารชีวิต เพราะเห็นว่าการให้ผู้กระทำผิดได้ใช้แรงงานและปราศจากเสรีภาพเป็นเวลานานจะเหมาะสมกว่าการให้ผู้กระทำผิดเสียชีวิตในทันที การลงโทษประหารชีวิตมีความรุนแรงเกินไปและไร้ประโยชน์ต่อการควบคุมอาชญากรรม¹² จากหนังสือและแนวคิดของเบคเคอเรียที่ได้แพร่หลายออกไปในภูมิภาคยุโรป กลายเป็นจุดกำเนิดกระแสต่อต้านและยกเลิกการใช้โทษประหารชีวิตอย่างสมบูรณ์ของหลายประเทศในเวลาต่อมา

¹¹ Ibid., p. 284.

¹² Herbert H. Haimess, Against Capital Punishment: the Anti-death penalty movement in America 1972 – 1994. p. 7.

แนวคิดของเบคเคอเรียส่งผลกระทบต่อมาตรการลงโทษประหารชีวิตในสหรัฐอเมริกา ด้วยเช่นกัน นายโทมัส เจฟเฟอร์สัน ได้เสนอให้มีการทบทวนกฎหมายประหารชีวิตในเมืองอาณานิคมเวอร์จิเนีย โดยให้จำกัดการใช้โทษประหารชีวิตเฉพาะความผิดฐานฆาตกรรม และ ทราฆ แต่ก็ไม่ได้รับการอนุมัติในสภาโดยแพ้การลงคะแนนเสียงไปเพียงแค่ว่า 1 เสียง แต่อย่างไรก็ตาม กระแสต่อต้านที่เข้ามาท้าทายการใช้โทษประหารชีวิต ก็ทำให้การใช้โทษประหารชีวิตในสหรัฐอเมริกามีวิวัฒนาการขึ้นอย่างรวดเร็ว และถูกจำกัดในประเด็นต่างๆ มากขึ้น

การกำหนดระดับความรุนแรงของการฆาตกรรม

กฎหมายอังกฤษได้แบ่งการฆาตกรรมเป็น เจตนาฆ่า และ ฆ่าโดยไม่เจตนา เช่นเดียวกับกฎหมายในสหรัฐอเมริกาซึ่งได้มีการแบ่งระดับการฆาตกรรมเป็น การฆาตกรรมขั้นแรก (First degree Murder) และ ฆาตกรรมขั้นที่สอง (Second degree Murder) ซึ่งมีผลต่อการกำหนดโทษแตกต่างกัน¹³ ทั้งนี้เนื่องมาจากได้มีการโต้แย้งเรื่องของความเหมาะสมระหว่างโทษกับความผิด ซึ่งผู้กระทำผิดได้ทำลงไป เมื่อปี ค.ศ.1794 เมืองเพนซิลเวเนีย เป็นเมืองแรกที่มีการกำหนดระดับของการฆาตกรรมตามกฎหมายให้มีความแตกต่างกัน เพื่อให้การพิจารณาโทษประหารชีวิตมีความรอบคอบและเหมาะสมมากขึ้น¹⁴ และเป็นแนวทางให้รัฐอื่นๆ ปฏิบัติตาม

ในปัจจุบัน ระดับของการฆาตกรรมมีผลอย่างมากต่อการพิจารณาว่า ผู้กระทำผิดจะได้รับโทษถึงขั้นประหารชีวิตหรือไม่ การใช้โทษประหารชีวิตในปัจจุบันในหลายๆ รัฐมักถูกจำกัดไว้ในความผิดฐานฆาตกรรมขั้นแรกเพียงเท่านั้น

การยกเลิกการประหารชีวิตต่อหน้าสาธารณชน

การลงโทษประหารชีวิตของชาวอังกฤษดั้งเดิมนั้นกระทำโดยการแขวนคอหน้าประชาชน เพื่อเป็นการประจานผู้กระทำผิดและสร้างความหวาดกลัวของโทษทัณฑ์ให้ปรากฏต่อหน้าสาธารณชน อันเป็นการยับยั้งมิให้ผู้อื่นกระทำความผิดกฎหมายเช่นเดียวกันอีก (Deterrence) ในสหรัฐอเมริกาเองก็เช่นเดียวกันได้มีการประหารชีวิตนักโทษต่อหน้าสาธารณชนมาแต่เริ่มต้น แสดงให้เห็นว่าการใช้โทษประหารชีวิตในประเทศสหรัฐอเมริกานี้เป็นสิ่งที่สังคมสหรัฐอเมริกาให้การยอมรับและอยู่คู่สังคมของประเทศมาอย่างยาวนาน

¹³ ฆาตกรรมขั้นแรกคือฆาตกรรมที่เกิดขึ้นโดยมีเจตนา หรือมีการเตรียมการวางแผนไว้ก่อน ซึ่งมีไม่เกิดขึ้นโดยความประมาท หรือไม่เจตนา ซึ่งปัจจุบันอาจมีชื่อเรียกแตกต่างกันไปในแต่ละมลรัฐ

¹⁴ Hugo Adam Bedau, "Background and Developments." in *the Death Penalty in America: Current Controversies*. ed. Hugo Adam Bedau (New York: Oxford University Press, 1997), p. 4.

จนกระทั่งปี ค.ศ.1835 มลรัฐนิวยอร์กเป็นรัฐแรกที่ยกเลิกการประหารชีวิตต่อหน้าสาธารณชนโดยการแขวนคอในที่ลับ โดยให้มีเพียงสักขีพยานเป็นเจ้าหน้าที่เพื่อมิให้นักโทษได้รับความทรมานก่อนตาย และไม่ถูกทำร้ายโดยประชาชนที่เข้ามาดูการประหารชีวิต¹⁵

การให้อำนาจลูกขุนในการพิจารณาคดีตัดสินประหารชีวิต

แต่เดิมนั้นสหรัฐอเมริกาไม่มีกฎหมายวิธีพิจารณาคดีอาญาที่มีต้นแบบมาจากประเทศอังกฤษ ซึ่งให้ผู้พิพากษาให้อำนาจอย่างเด็ดขาดในการพิจารณาคดีตัดสินลงโทษประหารชีวิตโดยไม่จำเป็นที่จะต้องได้รับคำแนะนำจากผู้ใด ต่อมาในยุคศตวรรษที่ 19 ซึ่งเป็นยุคที่ประชาชนมีความสำคัญอย่างมากในกิจกรรมทุกด้าน ทั้งด้านการเมือง การปกครอง ความต้องการการมีส่วนร่วมของประชาชนจึงเป็นที่มาของการนำเอาประชาชนในประเทศมาประกอบกันเป็นคณะลูกขุน เพื่อร่วมพิจารณาคดีความต่างๆ รวมไปถึงการพิจารณาคดีที่มีการลงโทษถึงขั้นประหารชีวิตด้วย

ในปี ค.ศ.1841 มลรัฐเทนเนสซี และ มลรัฐอลาบามา ได้เริ่มต้นให้คณะลูกขุนเข้ามาพิจารณาคดีประหารชีวิต โดยได้ให้คณะลูกขุนมีอำนาจใช้ดุลยพินิจได้อย่างกว้างขวาง และในช่วงเวลานั้นที่สังคมสหรัฐอเมริกายังคงมีการเหยียดผิวอยู่มาก จึงทำให้การใช้คณะลูกขุนในการพิจารณาคดีโทษประหารชีวิตถูกวิพากษ์วิจารณ์ว่ามีความลำเอียง และเป็นวิธีการเพื่อให้คนขาวได้ประหารคนผิวสี เพราะการคัดเลือกลูกขุนมักจะนำเอาคนขาวมาเป็นลูกขุนมากกว่าคนผิวสี แต่อย่างไรก็ตาม การพิจารณาคดีประหารชีวิตโดยคณะลูกขุนก็ได้รับการยอมรับมากขึ้น และมีบทบาทสำคัญต่อการลงโทษประหารชีวิตในสหรัฐอเมริกามาจนถึงปัจจุบัน¹⁶

ปัจจุบันการลงโทษประหารชีวิตในทุกๆ มลรัฐ ได้ใช้คณะลูกขุนเป็นผู้พิจารณาว่านักโทษจะได้รับโทษประหารหรือไม่ มีเพียงบางมลรัฐ เช่น มลรัฐฟลอริดา ที่การตัดสินของลูกขุนเป็นเพียงคำแนะนำให้ผู้พิพากษาเป็นผู้ตัดสิน¹⁷

¹⁵ Ibid., p. 5.

¹⁶ เมื่อปี ค.ศ.1963 กฎหมายเกี่ยวกับการลงโทษประหารชีวิตเด็ดขาด (Mandatory Death Penalty) ได้ถูกยกเลิกไปทั้งหมด ทำให้การพิจารณาคดีโดยคำนึงถึงพฤติการณ์ และ ปัจจัยอื่นๆ มีความสำคัญต่อการลงโทษประหารชีวิตมากขึ้น และทำให้บทบาทของคณะลูกขุนในการพิจารณาคดีประหารชีวิตมีมากขึ้นด้วย

¹⁷ Ibid., p. 6.

การจำกัดการใช้โทษประหารชีวิตในอาชญากรรมบางประเภทและการยกเลิกโทษประหารชีวิต

จากแนวคิดต่อต้านการใช้โทษประหารชีวิตที่มีมากขึ้น ทำให้การใช้โทษประหารชีวิตในอาชญากรรมบางประเภทที่ดูไม่เหมาะสมกับโทษประหารชีวิตได้ถูกยกเลิกไป วิวัฒนาการขั้นสุดท้ายในยุค ค.ศ.1600- 1860 คือชัยชนะของฝ่ายต่อต้านการประหารชีวิต เมื่อในปี ค.ศ.1847 มลรัฐมิชิแกนเป็นรัฐแรกที่ยกเลิกโทษประหารชีวิตบางส่วน โดยได้ยกเลิกการประหารชีวิตในอาชญากรรมทั่วไปทุกประเภทยกเว้นความผิดฐานกบฏ ก่อนที่ในปี ค.ศ.1963 จะได้ยกเลิกการใช้โทษประหารชีวิตโดยสมบูรณ์

ในปี ค.ศ.1852 มลรัฐโรดไอส์แลนด์ ได้ยกเลิกการใช้โทษประหารชีวิตในอาชญากรรมทุกประเภทคงเหลือเพียงความผิดฐานฆ่าเจ้าพนักงานในระหว่างถูกจำคุก

ในปี ค.ศ.1853 มลรัฐวิสเคอซิน เป็นรัฐแรกที่มีการยกเลิกโทษประหารชีวิตในอาชญากรรมทุกประเภท¹⁸

มลรัฐต่างๆ ที่มีการใช้โทษประหารชีวิตนั้น มีการยกเลิกการใช้โทษประหารชีวิตบางส่วน(partial abolition) การยกเลิกโทษประหารชีวิตในอาชญากรรมทุกประเภท (complete abolition) การนำกลับมาใช้อีกครั้งภายหลังที่ได้ยกเลิกไปแล้ว (restoration) รวมทั้งการยกเลิกโทษประหารชีวิตอีกครั้ง(reabolition)

ตารางที่ 3 การยกเลิก และนำกลับมาใช้โทษประหารชีวิตในมลรัฐต่างๆ

รัฐ Jurisdiction	ปีที่มีการยกเลิกใช้โทษประหารบางส่วน	ปีที่มีการเลิกใช้โทษประหารทั้งหมด	ปีที่มีการนำกลับมาใช้อีกครั้ง	ปีที่ยกเลิกอีกครั้ง
Alaska		1957		
Arizona	1916 ³		1918	
Colorado		1897	1901	
Delaware		1958	1961	
D.C.		1973		
Hawaii		1957		
Iowa		1872	1878	1965
Kansas		1907,1973	1935,1994	

ที่มา: Hugo Adam Bedau, "Background and Developments," in *the Death Penalty in America: Current Controversies*, ed. Hugo Adam Bedau (New York: Oxford University Press, 1997), p. 9.

¹⁸ Ibid., p. 8.

ตารางที่3(ต่อ) การยกเลิก และนำกลับมาใช้โทษประหารชีวิตในมลรัฐต่างๆ

รัฐ Jurisdiction	ปีที่มีการยกเลิกใช้ โทษประหาร บางส่วน	ปีที่มีการเลิกใช้ โทษประหาร ทั้งหมด	ปีที่มีการนำกลับ มาใช้อีกครั้ง	ปีที่ยกเลิกอีก ครั้ง
Maine		1876	1883	1887
Massachusetts		1984		
Michigan	1847 ^a	1963		
Minnesota		1911		
Missouri		1917	1919	
New Mexico	1969 ^{b,c}			
New York	1969 ^{b,d}		1995	
North Dakota		1915		
Oregon		1914 , 1964	1920,1984	
Rhode Island	1852 ^e			
South Dakota		1915 , 1977	1939 , 1979	
Tennessee	1915 ^e		1919	
Vermont	1965 ^{b,c}			
Washington		1913	1919	
West Virginia		1965		
Wisconsin		1853		

^a เหลือเพียงโทษฐานกบฏ ^b เหลือเพียงโทษฐานฆ่าเจ้าหน้าที่งานระหว่างปฏิบัติหน้าที่ ^c เหลือเพียงโทษฐานฆาตกรรมครั้งที่สอง

^d เหลือเพียงโทษฐานฆ่าผู้คุมของนักโทษประหารชีวิต ^e เหลือเพียงโทษฐานข่มขืนกระทำชำเรา

ที่มา: Hugo Adam Bedau, "Background and Developments," in *the Death Penalty in America: Current Controversies*, ed. Hugo Adam Bedau (New York: Oxford University Press, 1997),p. 9.

3.1.2.ยุคหลังสงครามกลางเมืองจนถึงกลางศตวรรษที่ 20 (ค.ศ. 1860 – 1950)

การใช้โทษประหารชีวิตในสหรัฐอเมริกามีการเปลี่ยนแปลงไปตามนโยบายการควบคุมอาชญากรรม ในช่วงปลายศตวรรษที่ 19 มลรัฐนิวยอร์กได้คิดค้นวิธีการลงโทษประหารชีวิตโดยวิธีการใช้เก้าอี้ไฟฟ้าในปี ค.ศ.1888 โดยเมื่อปี ค.ศ.1890 นายวิลเลียม เคมเลอร์ เป็นนักโทษคนแรกที่ถูกประหารชีวิตด้วยวิธีการใช้เก้าอี้ไฟฟ้าในมลรัฐนิวยอร์ก การประหารชีวิตโดยเก้าอี้ไฟฟ้าเป็นการทำให้โทษประหารชีวิตเป็นที่น่าหวาดกลัว และถูกนำมาใช้ในสหรัฐอเมริกาจนถึงปัจจุบันท่ามกลางกระแสต่อต้านอย่างมากจากกลุ่มต่อต้านการใช้โทษประหารชีวิตในสหรัฐอเมริกาและต่างประเทศว่าเป็นวิธีการที่ทรมาณ และไร้ซึ่งมนุษยธรรม

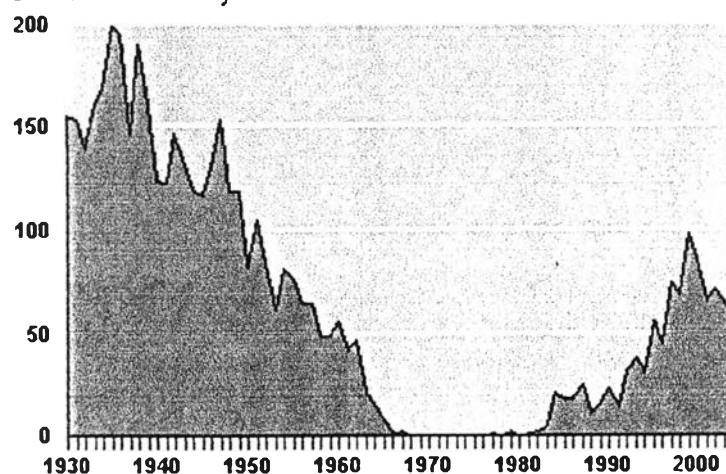
การลงโทษประหารชีวิตด้วยวิธีการรุนแรงเช่นการใช้เก้าอี้ไฟฟ้านั้นมีวิวัฒนาการมาจาก การแขวนคอ โดยนำมาใช้เพื่อให้เกิดความเกรงกลัว และป้องปรามมิให้มีการกระทำผิดกฎหมายรุนแรง การประหารชีวิตด้วยการใช้เก้าอี้ไฟฟ้าถูกมองว่าเป็นวิธีการที่ป่าเถื่อนและโหดร้าย แต่ก็เป็นที่น่าแปลกใจว่ารัฐธรรมนูญแห่งประเทศสหรัฐอเมริกา และรัฐธรรมนูญของมลรัฐต่างๆ กว่า 36 มลรัฐบัญญัติให้การลงโทษประหารชีวิตด้วยการใช้เก้าอี้ไฟฟ้าไม่ขัดต่อรัฐธรรมนูญ และมีใช้มาจนถึงปัจจุบัน

ในปี ค.ศ.1924 ได้มีการนำเอาวิธีการใช้แก๊สโซดาไนท์มาใช้ประหารชีวิตในมลรัฐเนวาดา ซึ่งเชื่อว่าเป็นวิธีการซึ่งมีมนุษยธรรมกว่าการใช้เก้าอี้ไฟฟ้า และ นายจี จอน เป็นนักโทษคนแรกที่ถูกประหารชีวิตโดยการดมแก๊สพิษ¹⁹

นับตั้งแต่ปี ค.ศ.1930 เป็นต้นมาการลงโทษประหารชีวิตได้เกิดขึ้นมากที่สุด ในประวัติศาสตร์สหรัฐอเมริกา ซึ่งเป็นผลโดยตรงจากความหวาดกลัวของประชาชนชาวสหรัฐอเมริกาที่มีต่อภัยอาชญากรรมซึ่งเกิดขึ้นเป็นจำนวนมาก รวมไปถึงอิทธิพลทางความคิดของนักอาชญาวิทยาซึ่งชี้ไปในแนวทางที่ว่า การใช้โทษประหารชีวิตสามารถควบคุมการเกิดอาชญากรรมได้ ในช่วงปี 1930 - 1940 นั้น มีการประหารชีวิตนักโทษเกิดขึ้นมากที่สุดเฉลี่ยมากถึงปีละ 167 คน

ภาพที่ 1 เส้นกราฟแสดงจำนวนนักโทษซึ่งถูกประหารชีวิตในสหรัฐอเมริกา ตั้งแต่ปี ค.ศ.1930 - 2004

Executions, 1930-2004

ที่มา "Capital Punishment 2003," *Bureau of Justice Statics Bulletin*: 9. , The Death Penalty in America, "Current Controversies," p.9

¹⁹ Ibid., pp. 10 -11.

3.1.3. ยุคเสื่อมคลายของการใช้โทษประหารชีวิต (ค.ศ.1950 – 1972)

ในยุคแรกๆ ของประวัติศาสตร์การใช้โทษประหารชีวิตตามที่ได้กล่าวมาแล้วนั้น โทษประหารชีวิตได้ถูกนำมาใช้สำหรับอาชญากรรมหลายๆ ประเภท ตั้งแต่คดีอาญาร้ายแรง เช่น ชำ คนตาย กบฏ ทหาราช ไปจนถึงอาชญากรรมที่ไม่ร้ายแรง เช่น การขโมยเสื้อผ้า หรือ ลักขโมยควาย จนเป็นเหตุให้มีผู้ถูกประหารชีวิตเป็นจำนวนมาก และมีประชาชนอีกจำนวนมากซึ่งต้องหลบหนีโทษประหารไปยังมลรัฐอื่นๆ หรือต่างประเทศ ต่อมาในช่วงกลางศตวรรษที่ 20 การลงโทษประหารชีวิตในความผิดเล็กน้อยได้ถูกยกเลิกไปในหลายๆ มลรัฐทั้งทางกฎหมาย และ ทางปฏิบัติ เหลือเพียงความผิดร้ายแรง ซึ่งเป็นภัยต่อสังคม เช่น การฆาตกรรมขั้นแรก ช่มชู้นกระทำชำเรา และ ความผิดซึ่งเกี่ยวข้องกับความมั่นคงของรัฐ

ตารางที่ 4 จำนวนเขตอำนาจในสหรัฐอเมริกาที่ใช้โทษประหารชีวิตในความผิดฐานต่างๆ และการประหารชีวิตที่เกิดขึ้นระหว่างปี ค.ศ.1930 – 1965

ฐานความผิด Type of offense	จำนวนเขตอำนาจที่บัญญัติให้ ประหารชีวิตในความผิดฐานนี้ Number of Jurisdictions	มีการประหารชีวิตเกิดขึ้น ระหว่าง 1930 - 1965 Execution(s) carried out between 1930 and 1965
การฆาตกรรม (Capitally punishable homicide)	44	มี
เจตนาฆ่า (Murder)	40	มี
ความผิดที่มีผู้เสียชีวิต (homicide)	20	มี
ลักพาตัว (Kidnapping)	34	มี
กบฏ (Treason)	21	ไม่มี
ช่มชู้นกระทำชำเรา (Rape)	19	ไม่มี
ประทุษร้ายทางเพศ (Carnal Knowledge)	15	ไม่มี
โจรกรรมอาวุธ (Armed robbery)	10	มี
เบิกความเท็จในคดีโทษประหารชีวิต (Perjury in a capital case)	10	ไม่มี
วางระเบิด (Bombing)	7	ไม่มี
ทำร้ายผู้อื่นในขณะที่เป็นนักโทษประหารชีวิต (Assault by a life-term prisoner)	5	มี
กระทำความผิดโดยบุกรุกเคหะสถาน (Burglary)	4	มี
วางเพลิง (Arson)	4	ไม่มี
ทำลายการเดินรถไฟ (Train wrecking)	2	ไม่มี

ที่มา Hugo Adam Bedau, "Background and Developments," in the Death Penalty in America: Current Controversies. ed. Hugo Adam Bedau , p. 7.

ตารางที่ 4(ต่อ) จำนวนเขตอำนาจในสหรัฐอเมริกาที่ใช้โทษประหารชีวิตในความผิดฐานต่าง ๆ และการประหารชีวิตที่เกิดขึ้นระหว่างปี ค.ศ.1930 – 1965

ฐานความผิด Type of offense	จำนวนเขตอำนาจที่บัญญัติให้ ประหารชีวิตในความผิดฐานนี้ Number of Jurisdictions	มีการประหารชีวิตเกิดขึ้น ระหว่าง 1930 - 1965 Execution(s) carried out between 1930 and 1965
โจรกรรมบนรถไฟ (Train robbery)	2	ไม่มี
จารกรรม (Espionage)	2	มี
ปล้นธนาคาร (Bank robbery)	2	มี
ก่อวินาศกรรม (Sabotage)	1	มี
อื่นๆ (Other)	14	ไม่มี

หมายเหตุ มีเขตอำนาจทั้งหมด 55 เขตอำนาจจาก 50 มลรัฐ เขตกาปคองดิสทริกของฟิลาเดลเฟีย เปรอร์โตริโก เวอร์จิเนียไอส์แลนด์ สหพันธรัฐ และ กฎหมายทหาร

ที่มา Hugo Adam Bedau, "Background and Developments," in the Death Penalty in America: Current Controversies, ed. Hugo Adam Bedau , p. 7.

นอกจากการที่โทษประหารชีวิตได้ถูกนำมาใช้ในความผิดต่างๆ น้อยลงแล้ว ในยุคกลางศตวรรษที่ 20 นี้ ความนิยมของประชาชนสหรัฐอเมริกาที่มีต่อการใช้โทษประหารชีวิตก็ได้ลดลงด้วยเช่นกัน สาเหตุหนึ่งก็เนื่องมาจากความร่วมมือระหว่างประเทศพันธมิตรของสหรัฐอเมริกา โดยเฉพาะในทวีปยุโรปที่ได้ยกเลิกการใช้โทษประหารชีวิตไปหลายประเทศและรณรงค์ต่อต้านให้มีการจำกัดขอบเขตการใช้โทษประหารชีวิตในประเทศต่างๆ มากขึ้น จำนวนนักโทษประหารชีวิตของสหรัฐอเมริกาในยุคนี้จึงได้ลดจำนวนลงอย่างต่อเนื่องด้วยเช่นกัน ในช่วงปี ค.ศ. 1940 – 1949 ซึ่งมีจำนวนนักโทษถูกประหารชีวิตสูงถึง 1,284 คน ได้ลดลงมาเหลือ 717 คน ในช่วงปี ค.ศ.1950 – 1959 และ ลดลงมาเหลือเพียง 191 คน ในช่วงปี 1960 – 1976 โดยเฉพาะในช่วงปี ค.ศ. 1968 – 1970 นั้น ไม่มีการประหารชีวิตเกิดขึ้นในสหรัฐอเมริกาเลย จากการสำรวจประชานิยมเกี่ยวกับการใช้โทษประหารชีวิตในปี ค.ศ.1966 ของกัลล์ฟโพล (Gallup poll) ปรากฏว่า ประชาชนสหรัฐอเมริกามีความนิยมในการใช้โทษประหารชีวิตเพียง 42 เปอร์เซ็นต์ ซึ่งน้อยที่สุดนับแต่มีการสำรวจมา²⁰

ในช่วงทศวรรษ 1970 เป็นยุคที่กฎหมายลงโทษประหารชีวิตถูกท้าทายมากที่สุดโดยรัฐธรรมนูญแห่งชาติของสหรัฐอเมริกา (U.S. Constitution) ในอดีตนั้นบทบัญญัติแก้ไขรัฐธรรมนูญ

²⁰ ibid., p. 17.

(Amendment of the Constitution) ข้อที่ 5²¹ ข้อที่ 8²² และข้อที่ 14 วรรคแรก²³ ของรัฐธรรมนูญสหรัฐอเมริกาได้ตีความให้การลงโทษประหารชีวิตมีความชอบตามรัฐธรรมนูญมาโดยตลอด จนกระทั่งเมื่อปี ค.ศ.1958 ศาลสูงสหรัฐอเมริกา (Supreme Court) ได้ตัดสินในคดี ทโรป กับ ดัลเลส (Trop v. Dulles)²⁴ ว่าการลงโทษและคุมขังที่ไม่ได้มาตรฐานเป็นการละเมิดต่อบทบัญญัติแก้ไขรัฐธรรมนูญข้อที่ 8 ในเรื่องการลงโทษที่โหดร้ายและผิดปกติ (Cruel and Unusual) ซึ่งแม้ว่าคดีทโรป จะมีได้ตีความเกี่ยวกับการใช้โทษประหารชีวิตโดยตรง แต่แนวคำวินิจฉัยของศาลสูงในลักษณะนี้ก็เป็นการจุดประกายแนวคิดที่จะนำเอากฎหมายรัฐธรรมนูญมาใช้ต่อสู้กับการใช้โทษประหารชีวิตในสหรัฐอเมริกา และส่งผลให้คดีประหารชีวิตถูกนำขึ้นสู่การพิจารณาคดีในศาลสูงมากขึ้น เนื่องจากศาลสูงคือ ศาลสูงสุดของประเทศสหรัฐอเมริกา ซึ่งมีอำนาจในการตีความและตัดสินคดีความที่เกี่ยวข้องกับรัฐธรรมนูญแห่งชาติของสหรัฐอเมริกา โดยศาลสูงมิได้มีบทบาทเฉพาะด้านตุลาการเพียงเท่านั้น การตีความรัฐธรรมนูญของศาลสูงยังมีบทบาทต่อนโยบายในการบริหารประเทศของรัฐบาล และเจ้าหน้าที่ฝ่ายบริหารอีกด้วย การตีความของศาลสูงในเรื่องเดียวกันนั้นอาจเปลี่ยนแปลงไปได้ตามการเมืองและสถานการณ์ของประเทศ แนวคำพิพากษาของศาลสูงมีบทบาทสำคัญและส่งผลต่อการเมืองภายในประเทศในเรื่องต่างๆ มาโดยตลอด โดยเฉพาะการใช้โทษประหารชีวิตในมลรัฐต่างๆ ของสหรัฐอเมริกา ในคดีประหารชีวิตที่เกิดขึ้นภายใต้กฎหมายของมลรัฐนั้น โดยปกติอยู่ในอำนาจศาลมลรัฐ แต่ศาลสูงอาจเข้ามาตัดสินได้ในกรณีที่มีคำร้องขอต่อศาลเพื่อนำคดีขึ้นมาพิจารณา

²¹ "No person shall be held to answer for a capital, or otherwise infamous crime, unless on a presentment or indictment of a Grand Jury, except in cases arising in the land or naval forces, or in the Militia, when in actual service in time of War or public danger; nor shall any person be subject for the same offence to be twice put in jeopardy of life or limb; nor shall be compelled in any criminal case to be a witness against himself, nor be deprived of life, liberty, or property, without due process of law; nor shall private property be taken for public use, without just compensation."

²² "Excessive bail shall not be required, nor excessive fines imposed, nor cruel and unusual punishments inflicted."

²³ "Section 1. All persons born or naturalized in the United States, and subject to the jurisdiction thereof, are citizens of the United States and of the State wherein they reside. No State shall make or enforce any law which shall abridge the privileges or immunities of citizens of the United States; nor shall any State deprive any person of life, liberty, or property, without due process of law; nor deny to any person within its jurisdiction the equal protection of the laws."

²⁴ Trop v. Dulles, 356 U.S. 86 (1958).

(writ of certiorari) โดยอ้างถึงการประหารชีวิตที่ขัดต่อรัฐธรรมนูญ หรือ เมื่อมีการอุทธรณ์คำร้องต่อศาลถึงการจับกุมคุมขังที่ไม่ชอบ (writ of habeas corpus) เป็นต้น

ในช่วงปลายทศวรรษที่ 1970 ศาลสูงได้วางแนวทางการใช้โทษประหารชีวิตไว้ 2 คดี ซึ่งต่างเกิดขึ้นในปี ค.ศ.1968 คดีแรกคือ คดี U.S v. Jackson²⁵ โดยศาลสูงได้ตัดสินว่าข้อกำหนดในกฎหมายลักพาตัวที่ว่านักโทษจะได้รับโทษประหารชีวิตต่อเมื่อมีการพิจารณาโดยคณะลูกขุนเพียงเท่านั้น เป็นกฎหมายที่ขัดต่อรัฐธรรมนูญ เพราะจะเป็นการจูงใจให้นักโทษใช้สิทธิในการไม่พิจารณาโดยคณะลูกขุน อันเป็นการหลีกเลี่ยงโทษประหารชีวิต²⁶ คดีที่สองคือคดี Witherspoon v. Illinois²⁷ โดยศาลสูงได้ตัดสินเกี่ยวกับคุณสมบัติของคณะลูกขุนในคดีประหารชีวิตว่า ห้ามมิให้ลูกขุนที่ถูกแสดงให้เห็นว่ามีอคติต่อการใช้โทษประหารชีวิตทำหน้าที่เป็นลูกขุน ซึ่งจะเห็นได้ว่าแนวทางคำตัดสินของศาลสูงในช่วงแรกๆ นั้นมิได้เป็นไปในลักษณะที่จะทำให้มีการใช้โทษประหารชีวิตลดลงแต่อย่างใด

คำตัดสินของศาลสูงซึ่งเกี่ยวข้องกับการใช้โทษประหารชีวิตที่ผ่านมานั้นไม่ได้ตีความเกี่ยวกับการใช้โทษประหารชีวิตโดยตรง และคล้ายจะสนับสนุนการใช้โทษประหารชีวิตมากกว่าการจำกัดขอบเขต จนกระทั่งปี ค.ศ.1972 การลงโทษประหารชีวิตในสหรัฐอเมริกาได้ถูกนำขึ้นสู่การพิจารณาของศาลสูงอีกครั้งในคดีเฟอร์แมน (Furman v. Georgia)²⁸ เพื่อให้มีการพิจารณาในประเด็นที่ว่า การลงโทษประหารชีวิตในมลรัฐจอร์เจียนั้นละเมิดรัฐธรรมนูญสหรัฐอเมริกาหรือไม่ ในคดีนี้ ศาลสูงได้ตัดสินด้วยคะแนน 5 ต่อ 4 เสียงว่าการลงโทษประหารชีวิตของจอร์เจีย ซึ่งให้อำนาจลูกขุนใช้ดุลพินิจอย่างเต็มที่ในการพิจารณาลงโทษประหารชีวิตโดยไม่มีกรวางแนวทางการใช้ดุลพินิจไว้ นั้นเป็นการ ละเมิดบทบัญญัติแก้ไขรัฐธรรมนูญข้อที่ 8 ซึ่งห้ามการลงโทษที่ "โหดร้ายและผิดปกติ" เป็นผลให้เมื่อวันที่ 29 มิถุนายน ค.ศ.1972 ศาลสูงได้ยกเลิกการใช้โทษประหารชีวิตใน 40 มลรัฐทั่วสหรัฐอเมริกา และ มีนักโทษประหารชีวิตกว่า 600 คนทั่วประเทศได้รับการเปลี่ยนโทษเป็นจำคุกตลอดชีวิต เนื่องจากกฎหมายประหารชีวิตในรัฐต่างๆ ไม่มีผลบังคับใช้อีกต่อไป

คำตัดสินของศาลสูงในคดีเฟอร์แมนไม่ได้ตีความว่าการใช้โทษประหารชีวิตขัดต่อรัฐธรรมนูญทั้งหมด เป็นเพียงห้ามการประหารชีวิตเฉพาะกรณีที่ใช้วิธีการไม่เหมาะสม แต่อย่างไรก็

²⁵ United States v. Jackson, 390 U.S. 570(1968).

²⁶ หากผู้กระทำผิดยอมรับสารภาพและมีการต่อรองคำรับสารภาพ (Plea Bargaining) จะทำให้ไม่มีการพิจารณาคดีในชั้นศาล ในบางคดีที่ผู้กระทำผิดให้ความร่วมมือกับเจ้าหน้าที่และเข้าสู่กระบวนการต่อรองคำรับสารภาพได้ อาจทำให้ไม่ได้รับโทษถึงขั้นประหารชีวิต

²⁷ Witherspoon v. Illinois, 391 U.S. 510(1968).

²⁸ Furman v. Georgia, 408 U.S. 238(1972).

ตาม คดีเฟอร์แมนก็ได้กลายเป็นคดีประวัติศาสตร์ของการใช้โทษประหารชีวิตในสหรัฐอเมริกา เพราะมีผลให้ทุกๆ มลรัฐในประเทศสหรัฐอเมริกายกเลิกการใช้โทษประหารชีวิตพร้อมกันเป็นครั้งแรก

3.1.4. ยุคฟื้นฟูการใช้โทษประหารชีวิต (ค.ศ.1972 – ปัจจุบัน(2005))

แม้จะมีการยกเลิกการใช้โทษประหารชีวิตโดยสมบูรณ์ในสหรัฐอเมริกาภายหลังคดีเฟอร์แมน แต่การใช้โทษประหารชีวิตก็คล้ายกับลักษณะของประเทศที่ได้ชื่อว่าเป็นดินแดนแห่งเสรีภาพ สหรัฐอเมริกาไม่สามารถยกเลิกการใช้โทษประหารชีวิตได้นานนัก แตกต่างจากหลายประเทศ โดยเฉพาะในทวีปยุโรปที่ยกเลิกโทษประหารชีวิตไปแล้วก็ไม่ได้นำกลับมาใช้อีกเลย ภายหลังคดีเฟอร์แมน มลรัฐต่างๆ ได้ออกกฎหมายประหารชีวิตขึ้นมาใหม่เพื่อวางแนวทางการใช้โทษประหารชีวิตโดยได้ยึดเอาแนวทางคำตัดสินของศาลสูงในคดีเฟอร์แมนมาปรับปรุงแก้ไข เพื่อให้โทษประหารชีวิตยังคงใช้ได้และไม่ถูกตีความว่าขัดต่อรัฐธรรมนูญอีกต่อไป มลรัฐฟลอริดาได้แก้ไขกฎหมายประหารชีวิตและได้นำมาใช้อีกครั้งภายใน 5 เดือนหลังจากคดีเฟอร์แมน จากนั้นอีก 37 มลรัฐก็ได้แก้ไขกฎหมายของตน เพื่อให้การใช้ดุลยพินิจของคณะลูกขุนมีความเป็นธรรมและไม่มีอคติในบางมลรัฐถึงกับออกกฎหมายห้ามการใช้ดุลยพินิจของคณะลูกขุนโดยกำหนดโทษประหารชีวิตเด็ดขาดเลยทีเดียว²⁹

ต่อมาการใช้โทษประหารชีวิตในสหรัฐอเมริกาก็ถูกนำขึ้นสู่การพิจารณาโดยศาลสูงอีกครั้งในคดี Gregg v. Georgia³⁰ คดี Jurek v. Texas³¹ และ คดี Proffitt v. Florida³² ซึ่งรวมเรียกว่า คดีเกร็ก(Gregg) คดีเกร็กได้กำหนดแนวทางการใช้โทษประหารชีวิตในรัฐฟลอริดา รัฐจอร์เจีย และรัฐเท็กซัส ซึ่งให้อำนาจคณะลูกขุนเป็นผู้พิจารณาลงโทษประหารชีวิตแก่นักโทษ หลังจากถูกตัดสินว่ามีความผิดในคดีที่มีโทษถึงประหารชีวิตแล้ว โดยให้มีการพิจารณาทั้งปัจจัยเพิ่มโทษ (Aggravating) และ ปัจจัยลดโทษ (Mitigating) โดยศาลสูงได้ตัดสินว่าการลงโทษประหารชีวิตด้วยวิธีการเช่นนี้ไม่ขัดต่อบทบัญญัติแก้ไขรัฐธรรมนูญข้อที่ 8

²⁹ ศาลสูงได้มีคำตัดสินในคดี Woodson v. North Carolina (428 U.S. 280) ในปี ค.ศ.1976 ว่าการกำหนดโทษประหารชีวิตตายตัวโดยมิให้คณะลูกขุนได้ใช้ดุลยพินิจในการพิจารณานั้นเป็นการขัดต่อรัฐธรรมนูญสหรัฐอเมริกา

³⁰ Gregg v. Georgia , 428 U.S. 153(1976).

³¹ Jurek v. Texas , 428 U.S. 262 (1976).

³² Proffitt v. Florida , 428 U.S. 242(1976).

คดีกรีกจึงได้ชื่อว่าเป็นคดีประวัติศาสตร์ของการใช้โทษประหารชีวิตอีกคดีหนึ่ง แต่เป็นไปในแนวทางตรงข้ามกับคดีเฟอร์แมน เพราะทำให้โทษประหารชีวิตในสหรัฐอเมริกาถูกนำกลับมาใช้โดยสมบูรณ์อีกครั้งหนึ่ง (ภายหลังคำตัดสินในคดีเฟอร์แมน) โดยได้มีมลรัฐต่างๆ จำนวน 35 มลรัฐที่ได้แก้ไขกฎหมายประหารชีวิตของตนทันทีตามแนวทางในคดีกรีกและนำเอาโทษประหารชีวิตมาใช้อีกครั้งหนึ่ง การพิจารณาคดีประหารชีวิตตามแนวทางคดีกรีกนี้มีวิธีการพิเศษแตกต่างจากคดีทั่วไป คือ จะมีการพิจารณาคดีจะแยกเป็นสองส่วนออกจากกัน คือ ส่วนความผิด และ ส่วนกำหนดโทษ ส่วนความผิดนั้นจะพิจารณาคำตัดสินว่าจำเลยมีความผิดตามโทษฐานที่มีโทษถึงขั้นประหารชีวิตหรือไม่ จากนั้น ส่วนกำหนดโทษจะพิจารณานักโทษสมควรได้รับโทษประหารชีวิต หรือ จำคุกตลอดชีวิตโดยไม่พักการลงโทษ (Life Without Parole) และเมื่อมีการตัดสินให้ประหารชีวิตนักโทษแล้ว นักโทษจะได้รับการอุทธรณ์โดยทันทีทั้งในประเด็นความผิดและการกำหนดโทษ

นับตั้งแต่การประหารชีวิตในคดีแจกสันและวิทเธอร์สปูนในปี ค.ศ.1968 แล้วหลังจากนั้นก็ยังไม่มีการประหารชีวิตนักโทษคนใดในสหรัฐอเมริกาเลยเป็นเวลากว่า 10 ปี จนกระทั่งเมื่อวันที่ 17 มกราคม ค.ศ.1977 การประหารชีวิตในสหรัฐอเมริกาจึงได้เริ่มต้นขึ้นอีกครั้งหนึ่งโดยการประหารชีวิตนายแกรี กิลมอร์ ด้วยวิธีการยิงเป้าในมลรัฐยูทาห์

การกลับมาอีกครั้งของการใช้โทษประหารชีวิตในสหรัฐอเมริกานี้ ได้มีประเด็นที่ เกิดจากฝ่ายต่อต้านและสนับสนุนเข้ามาเกี่ยวข้องกับการใช้โทษประหารชีวิตมากขึ้น โดยเฉพาะทางฝ่ายต่อต้านนั้นได้มีการเคลื่อนไหวอย่างเต็มที่ผ่านองค์กรทั้งในและนอกประเทศมากมาย ซึ่งเป็นองค์กรระดับประเทศกว่า 34 องค์กร เป็นองค์กรทางศาสนากว่า 20 องค์กร³³ เช่น องค์กรความร่วมมือเพื่อยกเลิกโทษประหารชีวิตและการใช้โทษประหารชีวิตแห่งชาติ (The National Coalition to Abolish the Death Penalty and Law Enforcement Against Death : NCADP) องค์กรนิรโทษกรรม (Amnesty International) สหพันธ์เสรีภาพพลเมืองอเมริกัน (The American Civil Liberties Union) ศูนย์ข้อมูลการลงโทษประหารชีวิต (Death Penalty Information Center) เป็นต้น องค์กรเหล่านี้ทำให้เกิดผลกระทบต่อการลงโทษประหารชีวิตในสหรัฐอเมริกาในประเด็นต่างๆ มากน้อยแตกต่างกัน

³³ Herbert H. Haimess, Against Capital Punishment:the Anti-death penalty movement in America1972 – 1994. p. 15.

3.2 การใช้โทษประหารชีวิตในสหรัฐอเมริกา

3.2.1 กฎหมายประหารชีวิต

กฎหมายประหารชีวิตในสหรัฐอเมริกา คือกฎหมายซึ่งกำหนดโทษทางอาญาถึงขั้นประหารชีวิต และบัญญัติถึงวิธีการใช้โทษประหารชีวิตในระดับสหพันธรัฐหรือระดับมลรัฐของฝ่ายต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง

กฎหมายประหารชีวิตสหพันธรัฐ (Federal Death Penalty Laws)

รัฐบาลกลางได้ใช้โทษประหารชีวิตสำหรับความผิดตามกฎหมายสหพันธรัฐ หรือกฎหมายแห่งชาติโดยมีเขตอำนาจทั่วประเทศควบคู่ไปกับกฎหมายประหารชีวิตของแต่ละมลรัฐ แม้ว่าสหรัฐอเมริกาจะมีบางมลรัฐที่ยกเลิกการใช้โทษประหารชีวิตไปแล้ว แต่การที่กฎหมายแห่งชาติยังบัญญัติให้มีการลงโทษถึงขั้นประหารชีวิตนั้น แสดงให้เห็นถึงการให้ความสำคัญของรัฐบาลกลางต่อการใช้โทษประหารชีวิตในประเทศสหรัฐอเมริกา

กฎหมายประหารชีวิตที่มีใช้ในเขตอำนาจของสหพันธรัฐก็เพื่อใช้สำหรับความผิดที่ก่อให้เกิดความเสียหายต่อประเทศชาติ และ ความมั่นคง เช่น การฆาตกรรมเจ้าหน้าที่รัฐบาลสหรัฐอเมริกา การลักพาตัวจนเป็นเหตุให้มีการเสียชีวิต การลักลอบจำหน่ายหรือผลิตยาเสพติดจำนวนมาก และ กบฏ เป็นต้น

ภายหลังจากศาลสูงได้มีคำตัดสินในคดีเฟอร์แมน (ค.ศ.1972) อันเป็นผลให้มีการยกเลิกใช้กฎหมายประหารชีวิตชั่วคราวในหลายๆ มลรัฐรวมทั้งของสหพันธรัฐด้วย ต่อมามลรัฐต่างๆ ได้กำหนดโทษประหารชีวิตขึ้นมาใหม่ แต่ในระดับสหพันธรัฐแล้ว ยังไม่ได้มีการออกกฎหมายขึ้นมาใหม่จนกระทั่งปี ค.ศ.1988 จึงได้มีการออกกฎหมายเพื่อให้มีการใช้โทษประหารกับความผิดฐานฆาตกรรมของผู้ซึ่งมีส่วนเกี่ยวข้องกับยาเสพติดรายใหญ่ และได้มีแนวทางตามคำตัดสินในคดีเกร็ก (ค.ศ.1976) นับตั้งแต่กฎหมายนี้ได้ใช้บังคับถึงปัจจุบัน ได้มีผู้ถูกตัดสินให้ประหารชีวิตตามกฎหมายนี้แล้วจำนวน 6 คน

ในปี ค.ศ. 1994 ยุคของประธานาธิบดี บิล คลินตัน ได้มีการออกกฎหมายการควบคุมและบังคับใช้กฎหมายในอาชญากรรมรุนแรง (the Violent Crime Control and Law Enforcement Act) ซึ่งได้ขยายขอบเขตการใช้โทษประหารชีวิตของสหพันธรัฐออกไป ในอาชญากรรมอีก 60 ประเภท และ มีอาชญากรรม 3 ประเภทที่ไม่เกี่ยวข้องกับการฆาตกรรม คือ ความผิดฐานจารกรรม กบฏ และ ลักลอบค้ายาเสพติดที่มีจำนวนมาก

ในปี ค.ศ.1996 ภายหลังจากเหตุระเบิดในเมืองโอกลาโฮมา ประธานาธิบดีบิล คลินตัน ได้ออกกฎหมายต่อต้านการก่อการร้ายและการประหารชีวิตที่มีประสิทธิภาพ (The Anti-

Terrorism and Effective Death Penalty Act of 1996) กฎหมายนี้มีผลกระทบต่อนักโทษประหารชีวิตทั่วประเทศ เพราะได้จำกัดขอบเขตการอุทธรณ์ของศาลสหพันธรัฐ โดยกำหนดระยะเวลาในการอุทธรณ์ให้สั้นลง จำกัดขอบเขตการรับฟังพยานหลักฐาน และ ให้สิทธิการพิจารณาคำร้องการคุมขังที่ไม่ชอบ (Habeas Corpus) แก่ศาลในระดับสหพันธรัฐเพียงเท่านั้น

กลุ่มต่อต้านโทษประหารชีวิตได้พยายามต่อต้านกฎหมายดังกล่าวอย่างเต็มที่ โดยให้เหตุผลว่าจะเป็นการเพิ่มจำนวนผู้ถูกประหารชีวิตในสหรัฐอเมริกา และอาจทำให้ผู้บริสุทธิ์ต้องถูกประหารชีวิตมากขึ้น แต่กฎหมายนี้ก็ทำให้ค่าใช้จ่ายของประเทศที่จะต้องเสียไปจากกระบวนการต่อสู้คดีประหารชีวิตลดลง

กฎหมายประหารชีวิตมลรัฐ

ในจำนวน 50 มลรัฐ และ 1 เขตการปกครองของสหรัฐอเมริกา มีการใช้กฎหมายประหารชีวิตใน 38 มลรัฐ ซึ่งในปัจจุบันจำกัดโทษไว้กับอาชญากรรมร้ายแรงเช่นการฆาตกรรมเป็นส่วนใหญ่ โดยมีการกำหนดให้ใช้โทษประหารชีวิตในความผิดอาญาที่แตกต่างกันในแต่ละมลรัฐ ดังนี้

ตารางที่ 5 ความผิดที่มีโทษถึงประหารชีวิตในกฎหมายประหารชีวิตของมลรัฐต่าง ๆ

	มลรัฐ	ความผิดที่มีโทษถึงชั้นประหารชีวิต
1	อลาบามา Alabama.	เจตนาฆ่า และมีปัจจัยเพิ่มโทษ 18 อย่าง Intentional murder with 18 aggravating factors (13A-5-40(a)(1)-(18)).
2	อริโซนา Arizona.	ฆาตกรรมชั้นแรก และปัจจัยเพิ่มโทษอย่างน้อย 1 ใน 10 ปัจจัย First-degree murder accompanied by at least 1 of 10 aggravating factors (A.R.S 13-703(F)).
3	อาร์คันซอส์ Arkansas	ฆาตกรรมและปัจจัยเพิ่มโทษอย่างน้อย 1 ใน 10 ปัจจัย และ กบฏ . Capital murder (Ark. Code Ann. 5-10-101) with a finding of at least 1 of 10 aggravating circumstances; treason.
4	แคลิฟอร์เนีย California.	ฆาตกรรมชั้นแรกโดยมีพฤติการณ์พิเศษ , ก่อวินาศกรรมรถไฟโดยสาร , กบฏ , ให้การเท็จเพื่อให้มีผู้ถูกประหารชีวิต First-degree murder with special circumstances; train wrecking; treason; perjury causing execution.
5	Colorado. โคโลราโด	First-degree murder with at least 1 of 17 aggravating factors; treason. ฆาตกรรมชั้นแรกกับปัจจัยเพิ่มโทษอย่างน้อย 1 ใน 17 ปัจจัย
6	คอนเนตทิคัท Connecticut.	Capital felony with 8 forms of aggravated homicide (C.G.S. 53a-54b). ฆาตกรรมกับ 8 ปัจจัยเพิ่มโทษ
7	เดลาแวร์ Delaware.	ฆาตกรรมชั้นแรกกับปัจจัยเพิ่มโทษ First-degree murder with aggravating circumstances.
8	ฟลอริดา Florida.	ฆาตกรรมชั้นแรก , ฆาตกรรมอุกฉกรรจ์ , ความผิดเกี่ยวยาเสพติดที่มีโทษถึงประหารชีวิต , ความผิดเกี่ยวกับเพศที่มีโทษถึงประหารชีวิต. First-degree murder; felony murder; capital drug trafficking; capital sexual battery.

ที่มา "Capital Punishment 2003," Bureau of Justice Statics Bulletin(November 2004): 2.

ตารางที่ 5 (ต่อ) ความผิดที่มีโทษถึงประหารชีวิตในกฎหมายประหารชีวิตของมลรัฐต่างๆ

	มลรัฐ	ความผิดที่มีโทษถึงชั้นประหารชีวิต
9	จอร์เจีย Georgia.	ฆาตกรรม , ลักพาตัวโดยเหยื่อได้รับบาดเจ็บ หรือ วางเพลิงเมื่อมีผู้ถึงแก่ความตาย , สลัดอากาศ , ฆาตกรรม Murder; kidnapping with bodily injury or ransom when the victim dies; aircraft hijacking; treason.
10	ไอดาโฮ Idaho.	ฆาตกรรมขั้นแรกกับปัจจัยเพิ่มโทษ , การลักพาตัวที่มีพฤติการณ์เพิ่มโทษ First-degree murder with aggravating factors; aggravated kidnapping.
11	อิลลินอยส์ Illinois.	ฆาตกรรมขั้นแรกและปัจจัยเพิ่มโทษ 1 ใน 21 ปัจจัย First-degree murder with 1 of 21 aggravating circumstances.
12	อินเดียนา Indiana.	ฆาตกรรมกับ 16 ปัจจัยเพิ่มโทษ Murder with 16 aggravating circumstances (IC 35-50-2-9).
13	แคนซัส Kansas.	ฆาตกรรมกับ 8 ปัจจัยเพิ่มโทษ Capital murder with 8 aggravating circumstances (KSA 21-3439).
14	เคนตักกี Kentucky.	ฆาตกรรม กับปัจจัยเพิ่มโทษ , ลักพาตัว กับปัจจัยเพิ่มโทษ Murder with aggravating factors; kidnapping with aggravating factors (KRS 532.025).
15	หลุยเซียน่า Louisiana.	ฆาตกรรมขั้นแรก , ซ่มขืนกระทำชำเราเด็กอายุต่ำกว่า 12 ปี , ฆาตกรรม First-degree murder; aggravated rape of victim under age 12; treason (La. R.S. 14:30, 14:42, and 14:113).
16	แมริแลนด์ Maryland.	ฆาตกรรมขั้นแรก โดยมีเจตนาไตร่ตรองไว้ก่อนหรือในระหว่างกระทำจะเป็นเหตุให้มีผู้เสียชีวิตที่ตั้งใจไว้ First-degree murder, either premeditated or during the commission of a felony, provided that certain death eligibility requirements are satisfied.
17	มิสซิปปี Mississippi.	ฆาตกรรมที่มีโทษถึงประหารชีวิต , สลัดอากาศ Capital murder (97-3-19(2) MCA); aircraft piracy (97-25-55(1) MCA).
18	มิสซูรี Missouri.	ฆาตกรรมขั้นแรก First-degree murder (565.020 RSMO 2000).
19	มอนทานา Montana.	Capital murder with 1 of 9 aggravating circumstances (46-18-303 MCA); capital sexual assault (45-5-503 MCA). ฆาตกรรมกับปัจจัยเพิ่มโทษ 1 ใน 9 ปัจจัย
20	เนบราสกา Nebraska.	ฆาตกรรมขั้นแรก กับ ปัจจัยเพิ่มโทษอย่างน้อย 1 ประการตามที่บัญญัติไว้ในกฎหมาย First-degree murder with a finding of at least 1 statutorily-defined aggravating circumstance.
21	เนวาดา Nevada.	ฆาตกรรมขั้นแรกกับปัจจัยเพิ่มโทษอย่างน้อย 1 ใน 14 ปัจจัย First-degree murder with at least 1 of 14 aggravating circumstances (NRS 200.030, 200.033, 200.035).
22	นิวแฮมป์ไชร์ New Hampshire.	ฆาตกรรมซึ่งมีโทษถึงประหารชีวิต (6 ประเภท) Six categories of capital murder (RSA 630:1, RSA 630:5).
23	นิวเจอร์ซีย์ New Jersey.	ฆาตกรรม , ฆาตกรรมซึ่งมีส่วนเกี่ยวข้องกับยาเสพติด , ฆาตกรรมโดยมีส่วนเกี่ยวข้องกับการก่อการร้าย Murder by one's own conduct, by, committed in furtherance of a narcotics conspiracy, or during the commission of the crime of terrorism (NJSA 2C:11-3C).
24	นิวเม็กซิโก New Mexico.	ฆาตกรรมขั้นแรก กับปัจจัยเพิ่มโทษอย่างน้อย 1 ใน 7 ปัจจัย First-degree murder with at least 1 of 7 statutorily-defined aggravating circumstances (Section 30-2-1 A, NMSA).
25	นิวยอร์ก New York.	ฆาตกรรมขั้นแรก กับ 1 ใน 13 ปัจจัยเพิ่มโทษ First-degree murder with 1 of 13 aggravating factors (NY Penal Law Sec. 125.27). (NOTE: On June 24, 2004, the New York death penalty statute was ruled unconstitutional.)
26	นอร์ท คาโรไลน่า North Carolina.	ฆาตกรรมขั้นแรก First-degree murder (NCGS §14-17).
27	โอไฮโอ Ohio.	ฆาตกรรมที่มีปัจจัยเพิ่มโทษ 1 ใน 10 อย่าง Aggravated murder with at least 1 of 10 aggravating circumstances (O.R.C. secs. 2903.01, 2929.02, and 2929.04).

ที่มา "Capital Punishment 2003." Bureau of Justice Statics Bulletin(November 2004): 2.

ตารางที่ 5 (ต่อ) ความผิดที่มีโทษถึงประหารชีวิตในกฎหมายประหารชีวิตของมลรัฐต่างๆ

	มลรัฐ	ความผิดที่มีโทษถึงชั้นประหารชีวิต
28	โอคลาโฮมา Oklahoma.	มาตรฐานขั้นแรก กับปัจจัยเพิ่มโทษ 1 ใน 8 อย่าง First-degree murder in conjunction with a finding of at least 1 of 8 statutorily defined aggravating circumstances.
29	โอเรกอน Oregon.	มาตรฐานโดยมีปัจจัยเพิ่มโทษ Aggravated murder (ORS 163.095).
30	เพนซิลเวเนีย Pennsylvania.	มาตรฐานขั้นแรกกับปัจจัยเพิ่มโทษ 18 ปัจจัย First-degree murder with 18 aggravating circumstances.
31	เซาท์ คาโรไลนา South Carolina.	มาตรฐานปัจจัยเพิ่มโทษ 1 ใน 10 ปัจจัย Murder with 1 of 10 aggravating circumstances (๓ 16-3-20(C)(a)).
32	เซาท์ ดาโคต้า South Dakota.	มาตรฐานขั้นแรกกับปัจจัยเพิ่มโทษ 1 ใน 10 ปัจจัย , ลักพาตัวที่มีปัจจัยเพิ่มโทษ First-degree murder with 1 of 10 aggravating circumstances; aggravated kidnaping.
33	เทนเนสซี Tennessee.	มาตรฐานขั้นแรกกับปัจจัยเพิ่มโทษ 15 ปัจจัย First-degree murder with 1 of 15 aggravating circumstances (Tenn. Code Ann. Sec. 39-13-204).
34	เท็กซัส Texas.	มาตรฐานกับปัจจัยเพิ่มโทษ 1 ใน 8 ปัจจัย Criminal homicide with 1 of 8 aggravating circumstances (TX Penal Code 19.03).
35	ยูทาห์ Utah.	มาตรฐานโดยมีปัจจัยเพิ่มโทษ Aggravated murder (76-5-202, Utah Code annotated).
36	เวอร์จิเนีย Virginia.	มาตรฐานขั้นแรกกับ 1 ใน 13 ปัจจัยเพิ่มโทษ First-degree murder with 1 of 13 aggravating circumstances (VA Code ๓ 18.2-31).
37	วอชิงตัน Washington.	มาตรฐานขั้นแรกกับปัจจัยเพิ่มโทษ Aggravated first-degree murder.
38	ไวโอมิง Wyoming.	มาตรฐานขั้นแรก First-degree murder.

ที่มา "Capital Punishment 2003," Bureau of Justice Statics Bulletin(November 2004): 2.

3.2.2 การพิจารณาคดีประหารชีวิต

ในแต่ละมลรัฐของสหรัฐอเมริกาที่มีกฎหมายอาญาและกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา รวมทั้งกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการใช้โทษประหารชีวิตแตกต่างกัน จึงทำให้การใช้โทษประหารชีวิตในแต่ละมลรัฐมีความแตกต่างกันไปด้วย แต่อย่างไรก็ตาม ด้วยแนวทางคำตัดสินของศาลสูงนโยบายของรัฐบาลกลาง และ กฎหมายรัฐธรรมนูญแห่งสหรัฐอเมริกา ทำให้การใช้โทษประหารชีวิตในแต่ละมลรัฐมีความคล้ายคลึงกันในหลายๆ เรื่อง

การพิจารณาคดีที่มีโทษประหารชีวิตในแต่ละรัฐจะมีความคล้ายกันตรงที่จะมีการแบ่งการพิจารณาคดีเป็นส่วนความผิด และ ส่วนกำหนดโทษ (bi-furcated trial) โดยในส่วนของ การพิจารณาคดีความผิดนั้นเป็นเรื่องของการใช้อำนาจตุลาการ แต่ในส่วนกำหนดโทษ มักเป็นหน้าที่ของคณะลูกขุน ที่จะพิจารณปัจจัยเพิ่มโทษและลดโทษ ภายหลังจากที่มีคำตัดสินให้ลงโทษประหารชีวิตแล้ว ก็ยังมีขั้นตอนของการอุทธรณ์ และ การขอผ่อนผันโทษได้อีก ด้วยเหตุนี้ จึงทำให้มีปัจจัยต่างๆ เข้ามาแทรกแซงการใช้โทษประหารชีวิตในสหรัฐอเมริกาได้ในระดับหนึ่ง

ก. ขั้นตอนก่อนการพิจารณาคดี (Pre-Trial)

ปัจจุบัน อาชญากรรมที่มีโทษถึงขั้นประหารชีวิตในสหรัฐอเมริกา นั้น มักจะเกี่ยวข้องกับ ความผิดที่มีความรุนแรง และสร้างความสะเทือนใจหรือสลดใจต่อสังคม แต่อาชญากรรมเหล่านี้ มักจะไม่ได้เกิดขึ้นต่อหน้าเจ้าหน้าที่ตำรวจ หรือ ผู้ที่มีหน้าที่ต้องดำเนินคดีกับผู้กระทำผิด การพิสูจน์ ความผิดของผู้กระทำผิดจึงขึ้นอยู่กับ การพิจารณาโดยพิเคราะห์ถึงพยานหลักฐานที่เกิดเหตุ ประจักษ์พยาน และพยานแวดล้อมต่างๆ ซึ่งจะต้องมีกระบวนการที่น่าเชื่อถือ และให้เกิดความเป็นธรรมมากที่สุด ส่วนการกำหนดโทษทัณฑ์นั้นก็ต้องคำนึงถึงความเหมาะสมตามมาตรฐานและสภาพ ของผู้กระทำผิดซึ่งทำให้การนำเสนอข้อมูลของผู้กระทำผิดในการพิจารณาคดีมีผลต่อโทษทัณฑ์ที่จะ ได้รับด้วย เจ้าหน้าที่ตำรวจและผู้เกี่ยวข้องจึงต้องแสวงหาและรวบรวมพยานหลักฐานและข้อมูลใน แต่ละคดี ซึ่งอาจเป็นพยานหลักฐานที่มีความเชื่อถือมากน้อยต่างกันเพื่อใช้เป็นสิ่งตั้งต้นในการนำเอา ผู้ต้องสงสัยหรือผู้ต้องหาขึ้นสู่การพิจารณาคดี

ขั้นตอนก่อนการพิจารณาคดีโทษประหารชีวิตนั้นเริ่มจากการจับกุมหรือนำตัว ผู้กระทำผิดมาอยู่ในความควบคุม (Arrest) จากนั้นก็จะนำเอาผู้กระทำผิดมาทำการพิจารณาความผิด และได้สวนเพื่อกล่าวโทษ

ขั้นตอนต่อมาคือการพิจารณาคดีเบื้องต้นว่าพยานหลักฐานที่มีนั้นเพียงพอต่อการ กล่าวโทษผู้กระทำผิดหรือไม่ ถ้ามีอยู่พอ ก็จะไปสู่ขั้นตอนของคณะลูกขุนใหญ่ (Grand Jury) ต่อไป

ขั้นตอนของคณะลูกขุนใหญ่คือ กลุ่มของประชาชนที่ถูกสุ่มมาจากประชาชนชาว สหรัฐอเมริกาตามกฎหมายของแต่ละรัฐ ซึ่งนิยมให้มีจำนวน 23 คน ในการทำหน้าที่ในแต่ละคดีโดยใช้ ระยะเวลาอย่างน้อยประมาณ 1 เดือน โดยให้ร่วมกันพิจารณาว่าการพิจารณาคดีนี้ควรจะเกิดขึ้น หรือไม่ ซึ่งหากคณะลูกขุนใหญ่พิจารณาว่าพยานหลักฐานมีเพียงพอแล้ว ก็จะกำหนดประเด็นที่ จะมีการฟ้องร้องผู้ถูกจับกุมอย่างเป็นทางการ (indictment) ในการพิจารณาคดีในศาล

ก่อนการพิจารณาคดีนี้ ศาลอาจได้สวนเพื่อพิสูจน์ข้อเท็จจริงเบื้องต้น หรือ ดีความ กฎหมายเบื้องต้น เช่น การพิสูจน์พยาน พิเคราะห์ข้อกฎหมาย หรือ หลักเกณฑ์เบื้องต้นต่างๆ และ สำหรับความผิดตั้งแต่ลหุโทษขึ้นไป (misdemeanor) จนถึงคดีที่มีโทษถึงขั้นประหารชีวิต ผู้ว่าคดี (prosecutor) จะทำสำนวน (Information) เพื่อใช้ในการพิจารณาคดี และสำหรับคดีที่มีความผิด รุนแรงซึ่งมีพยานหลักฐานเพียงพอ ผู้ว่าคดีอาจแสดงออกหรือประกาศชัดเจนว่าจะดำเนินการเพื่อให้ นักโทษได้รับโทษถึงขั้นประหารชีวิต

ก่อนถึงขั้นตอนการพิจารณาคดีนี้ หากนักโทษยอมรับสารภาพ นักโทษอาจใช้วิธีการ ต่อรองคำรับสารภาพ (Plea bargaining) ซึ่งก็คือ กระบวนการที่ผู้กระทำผิดได้ยอมรับผิดโดยไม่ต้อง การต่อสู้คดี ซึ่งจะทำให้ผู้กระทำผิดได้รับโทษที่เบาว่าการถูกตัดสินว่ามีความผิดภายหลังการ

พิจารณาคดี และ ในความผิดอุกฉกรรจ์ถึงขั้นประหารชีวิต ก็อาจจะทำให้ผู้กระทำผิดไม่ได้รับโทษถึงขั้นประหารชีวิตได้

ข. ขั้นตอนพิจารณาคดีความผิด (Guilt Phase Trial)

ในกระบวนการพิจารณานั้น ต้องมีการตรวจสอบคุณสมบัติของคณะลูกขุนที่จะเข้ามาทำหน้าที่เสียก่อน โดยเฉพาะในคดีที่มีโทษประหารชีวิต ลูกขุนที่ได้รับการคัดเลือกจะต้องมีการทดสอบที่เรียกว่า “death qualified” ซึ่งเป็นการตอบคำถามเกี่ยวกับความสามารถในการพิจารณาพยานหลักฐานที่เป็นปัจจัยเพิ่มโทษ (aggravating) และลดโทษ (mitigating) ให้สามารถใช้ดุลยพินิจได้อย่างเหมาะสม

ขั้นตอนการพิจารณาคดีเริ่มจากทนายความหรือตัวแทนของฝ่ายจำเลย และผู้เสียหายแถลงเปิดคดี หรือ กล่าวถึงข้อเท็จจริงที่เกิดขึ้นในคดี เพื่อให้ผู้พิจารณาข้อเท็จจริง (fact-finder) ซึ่งอาจเป็นคณะลูกขุน หรือ ผู้พิพากษาแต่เพียงผู้เดียว ได้พิจารณาดัดสินจากข้อเท็จจริง จากนั้น ตัวแทนเจ้าหน้าที่รัฐ หรือผู้ว่าคดี ซึ่งมีภาระที่จะต้องพิสูจน์ และแสดงพยานหลักฐานเพื่อให้ปราศจากข้อสงสัยว่าจำเลย ได้กระทำความผิดตามที่ถูกกล่าวโทษ

ต่อมา ฝ่ายจำเลย จะแสดงพยานหลักฐานเพื่อหักล้างพยานหลักฐานของฝ่ายผู้ว่าคดี โดยฝ่ายจำเลยไม่ได้มีภาระในการพิสูจน์ให้ปราศจากข้อสงสัย และ ยังคงถือว่าเป็นผู้บริสุทธิ์อยู่ก่อนที่จะมีคำตัดสินว่าได้กระทำความผิด ฝ่ายจำเลยอาจแสดงพยานหลักฐานที่ทำให้พยานหลักฐานของฝ่ายผู้ว่าคดีมีน้ำหนักน้อยลง หรือ แสดงให้เห็นว่าตนเป็นผู้บริสุทธิ์

ขั้นตอนสุดท้ายจะเป็นการแถลงของทั้งสองฝ่าย ก่อนที่จะมีการพิจารณาดัดสินคดี ตัวแทนทั้งสองฝ่ายจะตั้งคำถามต่อคณะลูกขุน หรือ ผู้พิพากษา เพื่อพิจารณาถึงพยานหลักฐานและเชื่อมโยงพยานหลักฐานเพื่อให้เห็นข้อเท็จจริงอันเป็นประโยชน์กับฝ่ายตน

เมื่อเสร็จสิ้นการแถลงและเบิกความของทั้งสองฝ่ายแล้ว คณะลูกขุนจะมีคำตัดสินว่าจำเลยนั้นมีความผิดตามที่มีการฟ้องร้องหรือไม่ การตัดสินให้จำเลยมีความผิด จะต้องปรากฏข้อเท็จจริงอันปราศจากข้อสงสัยว่าจำเลยได้กระทำความผิด ซึ่งผู้พิพากษาหรือคณะลูกขุนจะมีแนวทางในการใช้ดุลยพินิจโดยเป็นธรรมตามกฎหมายของแต่ละมลรัฐ

ค. ขั้นตอนการพิจารณาโทษ (Penalty Phase Trial)

ภายหลังที่จำเลยได้รับการพิจารณาพยานหลักฐานต่างๆ และถูกตัดสินว่ามีความผิด ขั้นตอนต่อไปคือการพิจารณาถึงโทษที่จำเลยจะได้รับ การพิจารณาโทษในคดีประหารชีวิตนั้น จะต้องพิจารณาถึงเหตุปัจจัยสองประการในการลงโทษผู้กระทำผิดคือ ปัจจัยเพิ่มโทษ (aggravating circumstances) และ ปัจจัยลดโทษ (mitigating circumstances)

ปัจจัยเพิ่มโทษ (aggravating Circumstances) คือ ข้อเท็จจริงที่ทำให้อาชญากรรมที่ผู้กระทำผิดได้ทำลงไปนั้นมีความรุนแรง และเลวร้ายมากยิ่งขึ้นในสถานการณ์นั้นๆ เช่น ประวัติการต้องคดีอาญาเช่นนั้นมาก่อนของผู้กระทำผิด หรือ การฆาตกรรมในขณะที่เหยื่อร้องขอชีวิต เป็นต้น ซึ่งปัจจัยเพิ่มโทษที่มีในแต่ละรัฐนั้น บางปัจจัยมีขอบเขตแคบกระชับ เช่น จำนวนเหยื่อที่ถูกฆาตกรรม หรือ บางปัจจัยก็มีขอบเขตที่กว้างขวางเช่น การฆ่าอย่างโหดเหี้ยม เป็นต้น ซึ่งฝ่ายผู้ว่าคดี หรือ ผู้เสียหายจะต้องแสดงให้เห็นคณะลูกขุนได้ทราบเพื่อลงโทษประหารชีวิตผู้กระทำผิด

ปัจจัยลดโทษ (mitigating circumstances) คือ ข้อเท็จจริงซึ่งไม่ยุติธรรมกับผู้กระทำผิด หรือ ควรได้รับการบรรเทาโทษหรือความผิด แต่โดยส่วนมากจะเป็นเรื่องที่ทำให้การตัดสินใจกระทำผิดของผู้กระทำผิดมีความบกพร่อง อย่างเช่น การถูกล่วงละเมิดโดยผิดกฎหมายก่อน ความผิดปกติทางด้านจิตใจ หรือ พื้นฐานทางครอบครัวที่ตกเป็นเหยื่อความรุนแรงมาตลอด เป็นต้น ซึ่งฝ่ายผู้กระทำผิดจะต้องแสดงให้เห็นคณะลูกขุนได้ทราบเพื่อที่จะลดโทษที่ผู้กระทำผิดจะได้รับให้มากที่สุด

ในการพิจารณาถึงโทษที่ผู้กระทำผิดจะได้รับนี้ ฝ่ายผู้เสียหายที่ได้รับความเสียหายจากการกระทำผิดของนักโทษอาจแถลงต่อคณะลูกขุนเพื่อแสดงให้เห็นข้อเท็จจริงเกี่ยวกับความเสียหายจากอาชญากรรมที่ส่งผลกระทบต่อด้านเศรษฐกิจ จิตใจ และ ร่างกาย ของเหยื่อหรือผู้เสียหาย และครอบครัวด้วย

เมื่อคณะลูกขุนได้พิจารณาปัจจัยเพิ่มโทษและปัจจัยลดโทษแล้ว ในคดีประหารชีวิต คณะลูกขุนจะต้องพิจารณาและตัดสินใจให้ลงโทษประหารชีวิต จำคุกตลอดชีวิตโดยไม่มีความเป็นไปได้ที่จะได้รับการลดโทษ จำคุกตลอดชีวิต และเสนอคำตัดสินนี้ให้กับผู้พิพากษาเพื่อมีคำตัดสิน

ผู้พิพากษาจะมีคำตัดสินตามการพิจารณาของคณะลูกขุน แต่ในบางรัฐ ผู้พิพากษาอาจไม่ต้องฟังคำแนะนำหรือคำตัดสินของคณะลูกขุนก็ได้

เมื่อมีคำตัดสินจากขั้นตอนการพิจารณาความผิด และ ขั้นตอนพิจารณาโทษแล้ว หากจำเลยถูกตัดสินให้ได้รับโทษประหารชีวิตก็จะตกเป็นนักโทษประหารทันที

แต่อย่างไรก็ตาม นักโทษประหารชีวิตก็ยังได้รับสิทธิในการอุทธรณ์ ซึ่งการต่อสู้คดีอุทธรณ์นั้นมีขั้นตอนที่ยุ่งยาก และมีระยะเวลาที่ยาวนานกว่าที่นักโทษจะถูกลงโทษประหารชีวิตจริง นักโทษเหล่านี้ต้องถูกจำคุกระหว่างต่อสู้คดีในเขตจำกัด (the Death Row) บางครั้งใช้ระยะเวลายาวนานกว่า 10 ปี ซึ่งนักโทษประหารอาจได้รับการเปลี่ยนคำตัดสิน เปลี่ยนโทษ หรือลดโทษในขั้นตอนต่อไปได้

ง. ขั้นตอนการอุทธรณ์

ภายหลังคำตัดสินของศาลชั้นต้นให้จำเลยได้รับโทษประหารชีวิตแล้ว การเป็นผู้บริสุทธิ์ของจำเลยหรือนักโทษประหารได้หมดไป ภาระการพิสูจน์จะกลับกลายมาตกที่ฝ่ายนักโทษ

ประหารที่จะต้องแสดงให้เห็นว่ามีความผิดพลาดในการพิจารณาคดีซึ่งตัดสินให้เขาเหล่านั้นเป็น ผู้กระทำผิด หรือได้รับโทษรุนแรงเกินไป

ข้อเท็จจริงที่จะพิจารณาในชั้นอุทธรณ์โดยมากต้องไม่มีการพิจารณามาก่อนในศาล ชั้นต้น ซึ่งนักโทษประหารอาจยื่นต่อศาลชั้นต้นเพื่อขออุทธรณ์ เพื่อขอให้มีการเปลี่ยนคำตัดสิน หรือให้มีการพิจารณาคดีใหม่โดยอ้างเหตุผล เช่น การไม่ได้รับการช่วยเหลือหรือปรึกษาทางคดีอย่างเพียงพอ ในการต่อสู้คดี การกระทำผิดของผู้ว่าคดี หรือ การกระทำผิดของคณะลูกขุน หรือพยานหลักฐานที่ยืนยันความบริสุทธิ์ของตนเอง ในบางมลรัฐได้จำกัดระยะเวลาในการอุทธรณ์ที่จะหาพยานหลักฐานใหม่มาหักล้างเพียงไม่ถึงหนึ่งเดือนภายหลังจากศาลชั้นต้นตัดสินโทษไปแล้ว

ตามกฎหมายรัฐธรรมนูญสหรัฐอเมริกาไม่ได้กำหนดให้นักโทษประหารต้องมี ทนายความหรือที่ปรึกษาที่ดีในการพิจารณาชั้นอุทธรณ์ ในขณะที่การพิจารณาชั้นอุทธรณ์นั้นเต็มไปด้วยข้อห้ามและกระบวนการที่ยุ่งยากซับซ้อน หากทำผิดกฎหมายหรือขั้นตอน อาจทำให้สิทธิการ อุทธรณ์ของนักโทษประหารเสียไปทั้งหมด การหาทนายความที่มีความสามารถและชำนาญเพื่อต่อสู้ แทนลูกความในคดีประหารชีวิตนั้นทำได้ยากลำบาก และเสียค่าใช้จ่ายที่ค่อนข้างสูง

ภายหลังการพิจารณาในศาลอุทธรณ์ของมลรัฐแล้ว ในแต่ละรัฐก็มีศาลสูงสุดของรัฐที่จะ ยื่นฎีกาเพื่อให้มีการเปลี่ยนคำตัดสินหรือเปลี่ยนโทษได้ โดยคำวินิจฉัยของผู้พิพากษาศาลชั้นต้น ของมลรัฐในบางเรื่องอาจทำให้คดีบางคดีขึ้นสู่ศาลสูงสุดของมลรัฐได้ด้วยเช่นกัน

ในการพิจารณาคดีของศาลอุทธรณ์นั้น จะมีการเปรียบเทียบคดีแต่ละคดีที่ถูกตัดสิน ในศาลชั้นต้นมา เพื่อให้เกิดความเป็นธรรมแก่นักโทษประหารทุกคน

นอกจากการอุทธรณ์ต่อศาลมลรัฐแล้ว นักโทษประหารอาจร้องขอต่อศาลสูงโดยตรง เพื่อให้มีการพิจารณาของตนอีกครั้งได้ โดยขอให้ศาลสูงสั่งให้มีการนำเอาคดีขึ้นมาพิจารณาคดีใหม่ (writ of Certiorari) โดยคำร้องเพื่อขอให้ศาลสูงนำคดีขึ้นมาพิจารณาใหม่นี้คือ การขอให้ศาลสูง สหรัฐอเมริกาได้ใช้อำนาจนำคดีที่ศาลมลรัฐ และศาลสหพันธรัฐทั้งหมดมาพิจารณาคดีตัดสินใหม่ใน ประเด็นข้อกฎหมายแห่งชาติหรือรัฐธรรมนูญ จากสถิติการร้องขอ writ of certiorari ที่เกิดขึ้นใน สหรัฐอเมริกานั้น มีเพียงแค่ร้อยละ 1 ของคดีทั้งหมดที่ศาลสูงอนุญาตให้มีการนำคดีมาพิจารณาคดี ใหม่ ซึ่งมักเป็นคดีที่มีการอ้างถึงการกระทำที่ละเมิดกฎหมายรัฐธรรมนูญของสหรัฐอเมริกา คำตัดสิน ของศาลสูงมีผลต่อการปรับเปลี่ยนการใช้โทษประหารชีวิตของสหรัฐอเมริกาทั่วประเทศ แต่ศาลสูงก็ให้ writ of certiorari เพื่อนำคดีมาพิจารณาใหม่น้อยมาก

นอกจากศาลมลรัฐแล้ว ศาลระดับสหพันธรัฐก็เป็นช่องทางหนึ่งที่นักโทษประหารจะ สามารถใช้ต่อสู้กับการถูกประหารชีวิตได้ โดยการร้องขอต่อศาลสหพันธรัฐ (Federal District Court) เพื่อพิจารณาถึงการจับกุมและคุมขังที่ไม่ชอบตามกฎหมาย (Writ for Habeas Corpus) โดยอ้างถึง การจับกุมคุมขังที่ไม่ชอบธรรมตามรัฐธรรมนูญ แต่การเรียกร้องด้วยวิธีการนี้ก็มีข้อจำกัดมากมาย

ภายหลังกฎหมายในปี ค.ศ.1996 และแม้ว่าจะไม่ประสบผลสำเร็จ นักโทษประหารก็ยังสามารถอุทธรณ์ในศาลอุทธรณ์สหพันธรัฐ (Federal Court of Appeals) หรือ Circuit Courts of Appeals ได้อีกด้วย

3.2.3 การขอผ่อนผันโทษ (Clemency)

นอกจากอำนาจทางตุลาการแล้ว ฝ่ายบริหารก็มีส่วนเกี่ยวข้องกับการใช้โทษประหารชีวิตในอเมริกาโดยตรงด้วยเช่นกัน โดยภายหลังจากคำตัดสินของศาลให้มีการประหารชีวิตแล้ว นักโทษประหารอาจร้องขอต่อผู้ว่าการรัฐ (Governor) หรือ คณะกรรมการอภัยโทษ (Pardon board) เพื่อให้มีการผ่อนผันโทษ (Clemency) หรือการเปลี่ยนโทษประหารชีวิตเป็นจำคุกตลอดชีวิตโดยไม่มีการลดโทษ (Life without parole)

ขั้นตอนการผ่อนผันโทษของแต่ละมลรัฐนั้นมีความแตกต่างกัน ในบางมลรัฐให้อำนาจผู้ว่าการรัฐอย่างเด็ดขาด โดยมีคณะกรรมการอภัยโทษเป็นที่ปรึกษา หรือ บางรัฐหากไม่ผ่านความเห็นชอบจากคณะกรรมการอภัยโทษก่อนแล้วผู้ว่าก็ไม่มีอำนาจตัดสินใจ เป็นต้น

ในสมัยการดำรงตำแหน่งผู้ว่าการรัฐโอกลาโฮมาของนายลี ครูซ ในช่วงปี ค.ศ.1911 – 1915 การดำรงตำแหน่งผู้ว่าการรัฐโอเรกอนของนายโรเบิร์ต ไฮล์ม ในช่วงปี ค.ศ.1957 – 1959 การดำรงตำแหน่งผู้ว่าการรัฐแมสซาชูเซ็ทของนายเพียบอดี ในช่วงปี ค.ศ.1962 – 1974 และ การดำรงตำแหน่งผู้ว่าการรัฐอาคันซอสของนายวินธอร์ป รอกเกเฟลเลอร์ ในปี ค.ศ.1971 นั้นได้มีการอนุมัติผ่อนผันโทษและเปลี่ยนโทษประหารชีวิตให้กับนักโทษประหารทุกคนที่ผ่านการพิจารณาของคณะกรรมการอภัยโทษขึ้นมา

แต่อย่างไรก็ตาม ภายหลังจากคดีเกริกในปี ค.ศ.1976 เป็นต้นมา จนถึงปี ค.ศ.2005 มีนักโทษประหารชีวิตเพียง 228 คน จาก 3,494 คน ที่ได้รับการผ่อนผันโทษ และเปลี่ยนโทษจากการประหารชีวิตเป็นจำคุกตลอดชีวิตด้วยเหตุผลทางมนุษยธรรม (humanitarian reasons) ซึ่งก็คือ ความสงสัยในความบริสุทธิ์ของนักโทษประหาร หรือ ความผิดพลาดในขั้นตอนการพิจารณาที่ฝ่ายบริหารเห็นว่านักโทษควรไม่ควรได้รับโทษประหาร การผ่อนผันโทษในสหรัฐอเมริกาเกิดขึ้นน้อยมาก เนื่องจากสหรัฐอเมริกามองว่ากระบวนการและวิธีการพิจารณาใช้โทษประหารชีวิตมีความรัดกุมและฝ่ายบริหารมองว่าคำตัดสินประหารชีวิตจากฝ่ายตุลาการนั้นเป็นธรรมกับนักโทษแล้วภายหลังคดีเกริก

หากนักโทษต้องถูกประหารชีวิต จะได้รับหมายประหาร (Death Warrant) ซึ่งลงนามโดยผู้พิพากษาหรือผู้ว่าการรัฐเพื่อกำหนดวันประหารชีวิต โดยก่อนถึงวันประหารชีวิตนั้น นักโทษจะถูกแยกตัวออกมา และถูกเฝ้าดูแลอย่างใกล้ชิดเพื่อมิให้มีการฆ่าตัวตายก่อน จากนั้นจะถูกประหารชีวิตด้วยวิธีการตามกฎหมายของแต่ละรัฐ ซึ่งในสหรัฐอเมริกาวิธีการอยู่ 5 อย่างด้วยกันคือ ฉีดยาพิษ แก้วไฟฟ้า แก๊สพิษ แขวนคอ และ ยิงเป้า

จากประวัติศาสตร์และวิวัฒนาการโทษประหารชีวิตในสหรัฐอเมริกาที่ได้กล่าวมาข้างต้น จะเห็นได้ว่าการใช้โทษประหารชีวิตเป็นสิ่งที่อยู่คู่กับประเทศสหรัฐอเมริกามาช้านานและเป็นเรื่องการเมืองภายในที่มีการใช้อำนาจทั้งด้านนิติบัญญัติ บริหาร และตุลาการควบคู่กันไป แม้ว่าสหรัฐอเมริกาจะให้ความสำคัญในเรื่องสิทธิมนุษยชนในเวทีระหว่างประเทศ แต่สหรัฐอเมริกาเองก็ยังคงใช้โทษประหารชีวิตในหลายๆ มลรัฐ รวมทั้งของสหพันธรัฐ ซึ่งในบางประเทศมองว่าเป็นสิ่งที่ละเมิดสิทธิมนุษยชน แต่อย่างไรก็ตามการใช้โทษประหารชีวิตนั้นก็ยังมีวิวัฒนาการเปลี่ยนแปลงเรื่อยมาจนถึงปัจจุบันก็เพื่อให้การใช้โทษประหารชีวิตนั้นยังเป็นที่ยอมรับได้จากกลุ่มต่อต้านทั้งจากภายในและภายนอกประเทศ ในขณะที่เดียวกันก็ได้มีความเปลี่ยนแปลงเกิดขึ้นกับการใช้โทษประหารชีวิตอันเกิดจากปัจจัยภายในและภายนอกประเทศในประเด็นต่างๆ มาโดยตลอด

3.3 ปัจจัยภายในประเทศที่มีผลกระทบต่อการใช้โทษประหารชีวิตในสหรัฐอเมริกา

3.3.1 การสนับสนุนของประชาชน

ความนิยมหรือเสียงสนับสนุนต่อการใช้โทษประหารชีวิตของพลเมืองชาวสหรัฐอเมริกามีอิทธิพลอย่างมากต่อการใช้โทษประหารชีวิต อัตราส่วนคะแนนความนิยมกับการต่อต้านของพลเมืองสหรัฐอเมริกามีต่อการใช้โทษประหารชีวิตนั้นมีการเปลี่ยนแปลงไปตามยุคสมัยและส่งผลถึงจำนวนผู้ถูกประหารชีวิตซึ่งได้แปรผันไปในทิศทางเดียวกัน จากการสำรวจประชานิยมขององค์กรกาล์ลิปโพล (Gallup Poll) ซึ่งได้สำรวจความนิยมเกี่ยวกับการใช้โทษประหารชีวิตในสหรัฐอเมริกามาโดยตลอด และเป็นองค์กรที่ได้รับความน่าเชื่อถือมากที่สุดองค์กรหนึ่งพบว่า ในปี ค.ศ.1936 ประชาชนสหรัฐอเมริกาสวนใหญ่กว่าร้อยละ 61 สนับสนุนให้มีการใช้โทษประหารชีวิต การประหารชีวิตที่เกิดขึ้นในช่วงทศวรรษที่ 1940 นั้น มีสูงถึง 1,289 คน ซึ่งมากที่สุดในช่วงต้นของศตวรรษที่ 20

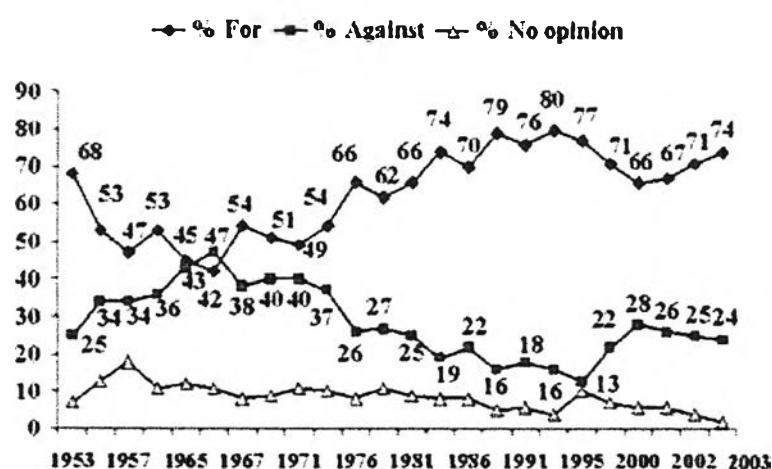
ต่อมาในปี ค.ศ.1966 การสำรวจของกาล์ลิปโพลพบว่าความนิยมในโทษประหารชีวิตลดลงมาต่ำที่สุดในประวัติศาสตร์ คืออยู่ในระดับร้อยละ 42 ของประชาชนสหรัฐอเมริกา การประหารชีวิต ในช่วงปี 1960 – 1976 ก็ได้ลดลงมาเหลือเพียง 191 คนด้วยเช่นกัน

ความนิยมของประชาชนต่อการใช้โทษประหารชีวิตนั้น มิได้เพียงมีอิทธิพลต่อการประหารชีวิตในมลรัฐต่างๆ เพียงเท่านั้น แต่ยังมีผลต่อคำตัดสินของศาลสูงด้วยเช่นกัน ในคดีประวัติศาสตร์ เช่น คดีเฟอร์แมนซึ่งได้ทำให้โทษประหารชีวิตในสหรัฐอเมริกาทิ้งขว้างไปชั่วระยะเวลา

หนึ่งก็เกิดขึ้นในขณะที่คะแนนนิยมของประชาชนที่ต่อต้านการใช้โทษประหารชีวิตมีความใกล้เคียงกับฝ่ายสนับสนุน คือ 42 ต่อ 49³⁴

แต่อย่างไรก็ตาม หลังจากคดีเฟอร์แมนเป็นต้นมา คะแนนความนิยมการใช้โทษประหารชีวิตของชาวสหรัฐอเมริกาพุ่งสูงขึ้นทั้งห้าฝ่ายต่อต้านมาโดยตลอดตั้งแต่ทศวรรษที่ 1970 - 1990 ในปี ค.ศ.1994 ความนิยมการใช้โทษประหารชีวิตในสหรัฐอเมริกาพุ่งสูงขึ้นไปถึงร้อยละ 80 และในปี ค.ศ.1994 นี้มีนักโทษประหารชีวิตอยู่สูงถึง 2,948 คน (เพิ่มขึ้นจากปี ค.ศ.1993 จำนวน 100 คน) แต่ด้วยการต่อสู้คดีที่ยาวนานทำให้มีผู้ถูกประหารชีวิตจริงในปีนี้เพียง 31 คน

ภาพที่ 2 เส้นกราฟแสดงทัศนคติและความนิยมของชาวสหรัฐอเมริกาที่มีต่อการใช้โทษประหารชีวิตในคดีฆาตกรรม โดยคิดเป็นร้อยละ

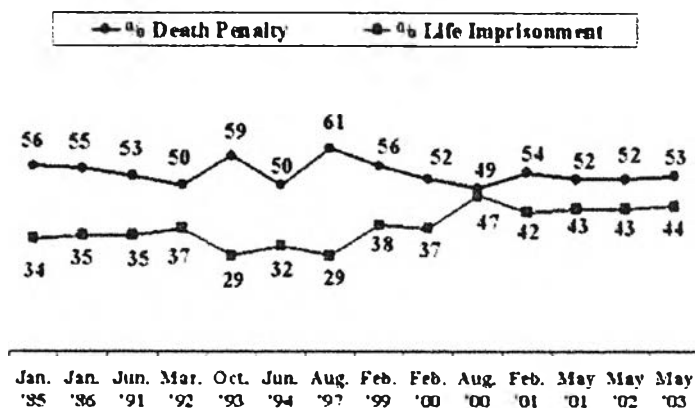
ที่มา Hugo Adam Bedau, "Background and Developments," in *the Death Penalty in America: Current Controversies*, ed. Hugo Adam Bedau (New York: Oxford University Press, 1997), p. 17. updated in the Gallup Poll Organization, "Death Penalty Information Center 2004 : Gallup Poll Analysis(Online)". Available from : <http://www.deathpenaltyinfo.org/article.php?scid=23&did=592>(1 January 2006).

ภายหลังปี ค.ศ.1994 เป็นต้นมา คะแนนความนิยมและต่อต้านการใช้โทษประหารชีวิตของพลเมืองสหรัฐอเมริกาก็มีความใกล้เคียงกันมากขึ้นอีกครั้ง เมื่อได้เกิดทางเลือกใหม่ให้กับคณะลูกขุนที่จะลงโทษ "จำคุกตลอดชีวิตโดยไม่มีโอกาสที่จะได้รับการลดโทษอย่างเด็ดขาด" (Life imprisonment with absolutely no possibility of parole) อันส่งผลให้คะแนนความนิยมการใช้โทษประหารชีวิต

³⁴ Hugo Adam Bedau, *the Death Penalty in America: Current Controversies*, (New York: Oxford University Press, 1997), p. 91.

ในช่วงต้นศตวรรษที่ 21 นี้อยู่ที่ประมาณร้อยละ 50 เมื่อเทียบกับการจำคุกตลอดชีวิตโดยไม่ได้รับการลดโทษ

ภาพที่ 3 เส้นกราฟแสดงทัศนคติของชาวสหรัฐอเมริกาในการลงโทษประหารชีวิตนักโทษ ประหารชีวิตในคดีฆาตกรรมกับทางเลือกใหม่คือการจำคุกตลอดชีวิตโดยไม่มีการลดโทษ

ที่มา the Gallup Poll Organization, "Death Penalty Information Center 2004 : Gallup Poll Analysis(Online)". Available from : <http://www.deathpenaltyinfo.org/article.php?scid=23&did=592> (1 January 2006).

แต่อย่างไรก็ตาม เมื่อเกิดคดีอาชญากรรมร้ายแรงขึ้นในสหรัฐอเมริกาโดยเฉพาะอย่างยิ่งคดีฆาตกรรม การนำเอาโทษประหารชีวิตมาใช้กับผู้กระทำผิดมักจะถูกหยิบยกขึ้นมา โดยการเรียกร้องของญาติผู้เสียชีวิต และการปลุกปั่นของสื่อมวลชนที่ต้องการให้มีการดำเนินการอย่างเฉียบขาดกับผู้กระทำผิดกฎหมายออกจากรังในสหรัฐอเมริกา จึงไม่น่าแปลกใจที่ว่าเหตุใดการประหารชีวิตนักโทษในสหรัฐอเมริกาจึงมีจำนวนสูงติดอันดับต้นๆ ของโลกเรื่อยมา

การสนับสนุนของประชาชนสหรัฐอเมริกาที่มีต่อการใช้โทษประหารชีวิตเป็นปัจจัยภายในประเทศที่สำคัญอันส่งผลให้การใช้โทษประหารชีวิตในสหรัฐอเมริกา ณ ปัจจุบันที่ยังคงมีใช้อยู่ในหลายมลรัฐ และการสนับสนุนโทษประหารชีวิตของภาคประชาชนนี้เองก็ได้นำมาซึ่งการสนับสนุนจากภาคการเมืองด้วยเช่นกัน

3.3.2 การเมืองในประเทศกับการใช้โทษประหารชีวิต

การสนับสนุนหรือต่อต้านการประหารชีวิตในสหรัฐอเมริกา มีผลต่อฝ่ายผลประโยชน์ทางการเมืองในสหรัฐมาโดยตลอด ทั้งนี้มาจากความนิยมและสนับสนุนการใช้โทษประหารชีวิตของประชาชนส่วนใหญ่ของประเทศ ในช่วงยุค ค.ศ.1968 พรรครีพับลิกัน โดยนายริชาร์ด นิกสัน และ ปี ค.ศ.1972 นายโรนัลด์ เรแกน ก็ประสบความสำเร็จในการเลือกตั้งทางการเมืองด้วยการประกาศจุดยืนที่แน่วแน่และมีนโยบายที่ให้การสนับสนุนและให้ความสำคัญกับการใช้โทษประหารชีวิตกับผู้กระทำผิดอาชญากรรมรุนแรง³⁵

การสนับสนุนการใช้โทษประหารชีวิตของนักการเมือง หรือผู้บริหารประเทศเป็นภาพลักษณ์ที่ดีของผู้นำในยุคที่อาชญากรรมสร้างความหวาดกลัวให้กับประชาชน และเป็นการแสดงถึงความเด็ดขาดในการแก้ไขปัญหาอาชญากรรม ในขณะที่เดียวกันนักการเมืองที่ต่อต้านการใช้โทษประหารชีวิตมักถูกมองว่ามีจุดอ่อน และไม่เอาใจใส่ในนโยบายด้านการควบคุมอาชญากรรม

ในการเลือกตั้งประธานาธิบดีสหรัฐอเมริกาเมื่อปี ค.ศ.1988 นายไมเคิล ดูคาคิส (Michael Dukakis) ผู้ว่าการรัฐแมสซาชูเซต จากพรรคเดโมแครท ซึ่งเป็นผู้แสดงออกถึงแนวคิดต่อต้านการใช้โทษประหารชีวิต ก็ได้ถูกนายจอร์จ บุช รองประธานาธิบดีจากพรรครีพับลิกันใช้นโยบายสนับสนุนการใช้โทษประหารชีวิตมาชี้หาเสียงจนชนะการเลือกตั้ง และถึงแม้ว่าพรรคเดโมแครทจะต่อต้านการใช้โทษประหารชีวิตมาโดยตลอด แต่นายบิล คลินตันก็ได้ลงนามให้มีการประหารชีวิตนักโทษ 3 คนเมื่อตอนที่ เป็นผู้ว่าการรัฐ ก่อนที่จะเข้าแข่งขันในการเลือกตั้งประธานาธิบดี

หลายปีที่ผ่านมาเห็นได้ชัดว่าผู้เข้าแข่งขันชิงตำแหน่งประธานาธิบดี ผู้ว่าการรัฐ อัยการ หรือ ผู้พิพากษาไม่มีผู้ใดที่จะกล้าแสดงออกอย่างชัดเจนว่าต่อต้านการใช้โทษประหารชีวิตเลย ยกเว้นเพียง นายมาริโอ คูโม (Mario Cuomo) ผู้ว่าการรัฐนิวยอร์ก ซึ่งได้ต่อต้านการออกกฎหมายประหารทุกครั้งตั้งแต่ปี ค.ศ.1983 -1994 แต่อย่างไรก็ตาม นายมาริโอก็ได้แพ้การเลือกตั้งให้แก่ นายจอร์จ พาทากี (George E. Pataki) นักการเมืองซึ่งต้องการฟื้นฟูกฎหมายประหารชีวิตในมลรัฐนิวยอร์ก

นักการเมืองระดับสูงในสหรัฐอเมริกาต่างทราบดีว่าการต่อต้านการใช้โทษประหารชีวิตในสหรัฐอเมริกานั้น อาจมีผลต่อคะแนนความนิยมของตัวเองในนโยบายด้านการควบคุมอาชญากรรม จึงมักจะแสดงภาพลักษณ์ของผู้สนับสนุนมากกว่าการต่อต้าน ประธานาธิบดีจอร์จ

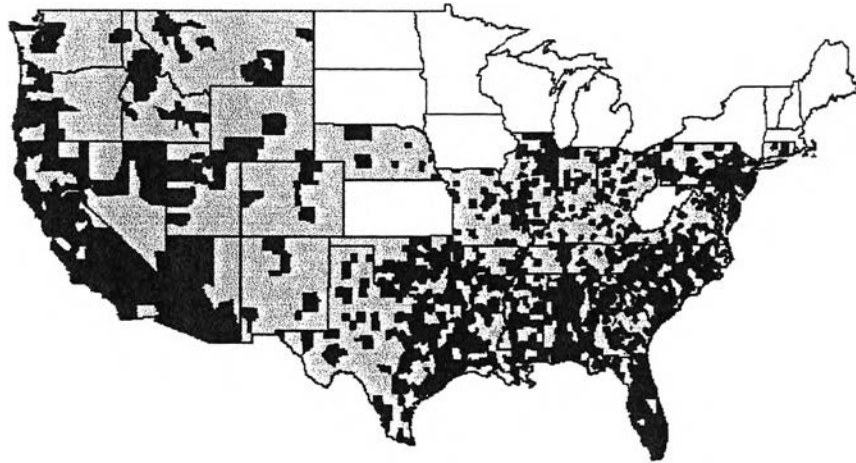
³⁵ Ibid., p. 18.

ดับเบิลยู บุช (George W. Bush) ในสมัยเป็นผู้ว่าการรัฐเท็กซัส 6 ปี³⁶ ได้มีการประหารชีวิตเกิดขึ้นถึง 152 ครั้ง บุชได้ผ่อนผันโทษและเปลี่ยนโทษประหารเพียงแค่ว่า 1 คดี โดยเฉพาะอย่างยิ่งในกรณีที่ผู้กระทำความผิดเป็นชาวต่างชาติ บุชได้ให้สัมภาษณ์ภายหลังการประหารชีวิตกับนักโทษชาวต่างชาติในคดีฆาตกรรมว่า “ประชาชนที่เข้ามาอยู่ในอาศัยในประเทศของเรา ไม่สามารถฆ่าใครได้อย่างเลือดเย็น มันเป็นเรื่องที่รับไม่ได้ ไม่เคารพสัญชาติของตนเอง” ก่อนที่จะยกคำร้องการขอผ่อนผันโทษและประหารชีวิตนักโทษนั้นในที่สุด แม้ว่านักโทษที่ถูกประหารนั้นจะถูกละเมิดกฎหมายระหว่างประเทศก็ตาม

3.3.3 ภูมิภาคของการใช้โทษประหารชีวิต

จากแผนที่ทางภูมิศาสตร์ของสหรัฐอเมริกาอาจแบ่งภูมิภาคการใช้โทษประหารชีวิตอย่างหยาบๆ แต่มีความสัมพันธ์กันอย่างเด่นชัดในเรื่องการใช้โทษประหารชีวิต

ภาพที่ 4 ภาพแสดงแผนที่ทางภูมิศาสตร์การใช้โทษประหารชีวิตใน สหรัฐอเมริกา ระหว่างปี ค.ศ.1973 – 1995

หมายเหตุ สีที่บดคือมรัฐที่มีการประหารชีวิตเกิดขึ้นเป็นจำนวนมาก และ สีขาวคือมรัฐที่ไม่มีการใช้โทษประหารชีวิต

ที่มา “Capital Punishment 2003,” Bureau of Justice Statics Bulletin: 10-11. , The Death Penalty in America, “Current Controversies,” p. 31.

³⁶ 43rd President of The United States (Since 20 January – Present) , 46th Governor of Texas (Since 17 January 1995 – 21 December 2000).

ภูมิภาคแรกคือช่วงบนของประเทศ ตั้งแต่มลรัฐเมนทางตะวันออกเฉียงถึงมลรัฐอลาสก้าทางตะวันตก ซึ่งในปัจจุบันการใช้โทษประหารชีวิตในทางปฏิบัติได้ถูกยกเลิกไปแล้ว และแม้จะมีการตัดสินลงโทษประหารชีวิตอยู่ในบางรัฐ แต่การลงโทษประหารชีวิตโดยสมบูรณ์ก็เกิดขึ้นน้อยมาก

ภูมิภาคที่ 2 คือ ช่วงกลางของประเทศตั้งแต่มลรัฐเพนซิลเวเนียทางตะวันออกเฉียงถึงมลรัฐแคลิฟอร์เนีย ซึ่งการลงโทษประหารชีวิตมีบทบาทมากขึ้นกว่าภูมิภาคแรก แต่ในขณะเดียวกันพวกต่อต้านก็มีความรุนแรงเช่นเดียวกัน การลงโทษประหารชีวิตตั้งแต่ปี ค.ศ.1977 ในภูมิภาคนี้ก็น้อย แม้ว่าจะมีการตัดสินประหารชีวิตเป็นจำนวนมากก็ตาม

ภูมิภาคสุดท้ายคือส่วนใต้สุดของสหรัฐฯ จากมลรัฐเวอร์จิเนียและมลรัฐคารอลไนาไปจนถึงมลรัฐเท็กซัสและมลรัฐอริโซนา ซึ่งในภูมิภาคนี้มีการประหารชีวิตอยู่อย่างมากมาย จากสถิติการประหารชีวิตนักโทษในช่วงระยะเวลาจากการกลับมาของโทษประหารชีวิตหลังคดีเฟอร์แมนจนถึงเดือนพฤษภาคม ค.ศ.1996 สองในสามของการประหารชีวิตทั่วประเทศสหรัฐอเมริกาเกิดขึ้นใน 5 มลรัฐที่อยู่ทางตอนใต้ของสหรัฐฯหรือภูมิภาคสุดท้าย คือ มลรัฐเท็กซัส มลรัฐฟลอริดา มลรัฐเวอร์จิเนีย มลรัฐลุยเซียน่า และ มลรัฐเวอร์จิเนีย

สาเหตุที่ทางตอนใต้มีการประหารชีวิตมากกว่าทุกภูมิภาคนั้นเป็นเพราะวัฒนธรรมประเพณี ที่ดินแดนนี้เคยเป็นที่อาศัยของคนหลายสีผิว มีการเหยียดผิว และ คำทาส แม้ว่าจนถึงปัจจุบันการเหยียดสีผิวจะลดลง และไม่มีการคำทาส แต่ค่านิยมในการใช้โทษประหารชีวิตก็ยังคงมีอยู่ในภูมิภาคนี้มากที่สุด จนได้ชื่อว่าเป็นเข็มขัดแห่งความตาย "The buckle of the death belt"

3.3.4 ความลำเอียงด้านสีผิว และมาตรฐานการใช้โทษประหารชีวิต (Racial Bias and Standard of Death Penalty Measure)

ผลลัพธ์จากการมีและใช้โทษประหารชีวิตได้ถูกนำมาศึกษาวิเคราะห์ถึงผลดีและผลเสียในแง่มุมต่างๆ โดยข้อเสียประการหนึ่งที่ฝ่ายต่อต้านการใช้โทษประหารชีวิตได้นำมาโจมตีเพื่อให้มีการยกเลิกการใช้โทษประหารชีวิต ก็คือประเด็นด้านความลำเอียง ไม่เป็นธรรม และ ความไม่ได้มาตรฐานของการใช้โทษประหารชีวิต

ได้มีงานศึกษาวิจัยของหลายหน่วยงานที่แสดงให้เห็นว่าการใช้โทษประหารชีวิตในสหรัฐอเมริกามีความลำเอียง และไม่เป็นธรรม โดยเฉพาะในประเด็นความแตกต่างทางด้านสีผิวและเชื้อชาติ จากการรวบรวมข้อมูลของฮิวโก อัดัม เบโด (Hugo Adam Bedau) ผู้ศึกษาการใช้โทษประหารชีวิตในสหรัฐอเมริกาพบว่า มีงานวิจัย 23 ใน 28 งานวิจัยคุณภาพซึ่งแสดงให้เห็นว่าคนผิวสี

และคนต่างชาติดังกล่าวได้รับการลงโทษประหารมากกว่าคนผิวขาวเมื่อได้กระทำผิดในลักษณะคล้ายๆกัน³⁷ โดยเฉพาะในกรณีซึ่งเหยื่อที่ถูกกระทำเป็นคนผิวขาวและผู้กระทำผิดเป็นคนผิวสีหรือชาวต่างชาติแล้ว โอกาสที่จะได้รับโทษประหารชีวิตก็จะมีสูงกรณีที่คนผิวขาวเป็นผู้กระทำผิด

ในปี ค.ศ.1986 ศาลสูงได้ตัดสินในคดีบัทสัน (Batson v. Kentucky)³⁸ ว่าการคัดเลือกคณะลูกขุนจะต้องมีประชาชนผิวสีและผิวขาวที่ได้สัดส่วนกันเพื่อไม่ให้เกิดการพิจารณาคดีประหารชีวิตที่มีความลำเอียง

แม้จะปรากฏงานการศึกษาวิจัยที่แสดงให้เห็นถึงความไม่ได้มาตรฐานและมีความลำเอียงในการใช้โทษประหารชีวิตในสหรัฐอเมริกาออกมามากมาย แต่ก็ไม่ได้ทำให้โทษประหารชีวิตถูกยกเลิก หรือมีผลกระทบต่อการใช้โทษประหารชีวิตในสหรัฐอเมริกามากนัก ในปี ค.ศ.1987 ศาลสูงได้ตัดสินในคดีแมคเคซี (McCleskey v. Kemp)³⁹ ว่า การใช้โทษประหารชีวิตของแต่ละมลรัฐ ที่พบว่ามี ความลำเอียงทางด้านสีผิวของเหยื่อซึ่งถูกฆาตกรรมนั้น ไม่ทำให้การใช้โทษประหารชีวิตนั้นขัดต่อรัฐธรรมนูญในเรื่องการได้รับความคุ้มครองอย่างเท่าเทียมตามกฎหมาย “equal protection of the law” เว้นแต่ จะมีการพิสูจน์ได้ว่าในการพิจารณาคดีนั้นมีความลำเอียง จึงจะทำให้การประหารชีวิตในคดีนั้นไม่ชอบตามรัฐธรรมนูญเฉพาะคดีไป

นอกจากความลำเอียงและไม่เป็นธรรมแล้ว มาตรฐานและความน่าเชื่อถือ กระบวนการใช้โทษประหารชีวิตก็ส่งผลกระทบต่อการใช้โทษประหารชีวิตด้วยเช่นกัน นับตั้งแต่ปี ค.ศ.1973 เป็นต้นมาถึงปี ค.ศ.1998 มีนักโทษประหารชีวิตที่ไม่ต้องถูกประหารเนื่องจากมี พยานหลักฐานซึ่งพิสูจน์ได้อย่างชัดเจนภายหลังได้ว่าเขาเหล่านั้นเป็นผู้บริสุทธิ์มากถึง 119 คน นักโทษ เหล่านี้ นับว่าโชคดีที่ไม่เสียชีวิตจากการถูกประหารชีวิต โดยที่บางคนได้รับการพิสูจน์ก่อนกำหนดเวลา การประหารเพียงไม่กี่วัน

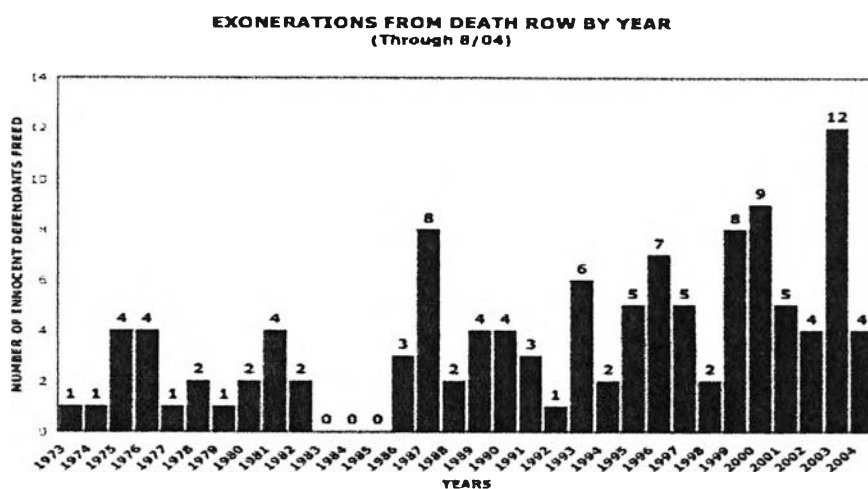
นักโทษประหารชีวิตในสหรัฐอเมริกาที่ได้รับยกเว้นโทษประหารชีวิต ด้วยเหตุผลของการเป็นผู้บริสุทธิ์ นับตั้งแต่ปี ค.ศ.1976 ถึงปี ค.ศ.1998 นี้ มีอัตราเฉลี่ยปีละประมาณ 3 คน

³⁷ Ibid., p. 271.

³⁸ Batson v. Kentucky, 476 U.S. 79(1986).

³⁹ McCleskey v. Kemp, 481 U.S. 279(1987).

ภาพที่ 5 แผนภูมิแสดงจำนวนนักโทษประหารชีวิตที่ได้รับการยกเว้นโทษประหารชีวิตในแต่ละปีเนื่องจากมีหลักฐานปรากฏภายหลังว่าเป็นผู้บริสุทธิ์

ที่มา Innocent , "Death Penalty Information Center 2004 :Exonerations from Death Row by Year(online)". Available from : <http://www.deathpenaltyinfo.org/article.php?did=412&scid=6#inn-yr-rc>(31 July,2005).

ศาลสูงสหรัฐอเมริกาได้วินิจฉัยในประเด็นที่ว่า การประหารชีวิตนักโทษชีวิตซึ่งเป็นผู้บริสุทธิ์แต่ได้รับการพิสูจน์โดยพยานหลักฐานใหม่ภายหลังถูกตัดสินให้ประหารชีวิตไปแล้วนั้นเป็นการละเมิดรัฐธรรมนูญหรือไม่ในคดีแฮเรอรา (Herrera v. Collins)⁴⁰ โดยศาลสูงได้ตัดสินว่า เมื่อมีการพิจารณาคดีและตัดสินลงโทษประหารชีวิตนักโทษแล้ว แม้ภายหลังจะมีพยานหลักฐานใหม่ที่แสดงให้เห็นได้นักโทษเป็นผู้บริสุทธิ์ แต่ได้นำเสนอหลักฐานล่วงเลยระยะเวลา ก็ไม่อาจพิจารณาคดีใหม่ได้โดยนักโทษอาจได้รับการอภัยโทษและเปลี่ยนจากโทษประหารชีวิตในขั้นตอนของการผ่อนผันโทษได้ (Clemency) แต่ในที่สุด แฮเรอราที่ไม่ได้รับการผ่อนผันโทษแต่อย่างใด และถูกประหารชีวิตต่อมาในปี ค.ศ.1993

ด้วยกระบวนการพิจารณาคดีที่ยังยากซับซ้อนในหลายมลรัฐที่ยังคงใช้โทษประหารชีวิตอยู่ในปัจจุบัน ทำให้นักโทษประหารชีวิตเหล่านี้ต้องถูกประหารชีวิตในที่สุดเพราะไม่มีความรู้ความเข้าใจด้านกระบวนการหรือกลยุทธ์การอุทธรณ์ หรือไม่สามารถหาทนายความที่มีความสามารถมาช่วยเหลือได้เนื่องจากค่าใช้จ่ายที่ค่อนข้างสูง ในหลายๆ คดี นักโทษประหารจึงถูกตัดสินโทษในทางพยานหลักฐานเข้าสืบเนื่องจากล่วงเลยระยะเวลาที่กำหนดไว้

⁴⁰ Herrera v. Collins, 506 U.S. 390(1993).

3.4 ปัจจัยภายนอกประเทศที่มีผลต่อการใช้โทษประหารชีวิตในสหรัฐอเมริกา

3.4.2 การยกเลิกโทษประหารชีวิตของประเทศต่างๆ

ภายหลังสงครามโลกครั้งที่ 2 ประเทศในยุโรปจำนวนมากได้ยกเลิกโทษประหารชีวิตและอีกหลายๆ ประเทศได้ใช้โทษประหารชีวิตในขอบเขตจำกัด ประเทศในแถบยุโรปตะวันตกไม่มีประเทศใดเลยซึ่งยกเลิกการใช้โทษประหารชีวิตไปแล้วยังได้นำกลับมาใช้อีก และประเทศแถบยุโรปตะวันตกซึ่งขณะนั้นส่วนใหญ่มีรูปแบบการปกครองโดยลัทธิสังคมนิยมก็ไม่ได้ใช้โทษประหารชีวิตเพิ่มเพื่อเช่นในสหรัฐอเมริกา⁴¹ ต่อมาได้มีความร่วมมือระหว่างประเทศตามประกาศสิทธิมนุษยชนสากล (the Universal Declaration of Human Rights) และอนุสัญญาทางด้านสิทธิมนุษยชนอื่นๆ ซึ่งได้จำกัดการใช้โทษประหารชีวิต แต่สำหรับสหรัฐอเมริกาแล้ว แม้จะเป็นสมาชิกและให้สัตยาบันในอนุสัญญาด้านมนุษยชน แต่ก็ยังมีข้อสงวนในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับการใช้โทษประหารชีวิตของตนมาโดยตลอด ปี ค.ศ.1986 ประเทศต่างๆ จำนวน 46 ประเทศทั่วโลกได้ยกเลิกการใช้โทษประหารชีวิตในอาชญากรรมทั่วไป และอีก 12 ปีต่อมาได้เพิ่มขึ้นเป็น 82 ประเทศ ปัจจุบัน ประเทศต่างๆ ในโลกเกินกว่าครึ่งหนึ่ง ได้ยกเลิกการใช้โทษประหารชีวิตทั้งทางกฎหมายและในทางปฏิบัติ โดยมีประเทศที่ยกเลิกโทษประหารชีวิตในอาชญากรรมทุกประเภทจำนวน 85 ประเทศ ยกเลิกเฉพาะอาชญากรรมทั่วไปจำนวน 11 ประเทศ และ ยกเลิกการใช้โทษประหารชีวิตในทางปฏิบัติมีจำนวน 24 ประเทศ⁴² รวมจำนวนประเทศที่ยกเลิกการใช้โทษประหารชีวิตแล้ว จำนวน 120 ประเทศ ในขณะที่มีประเทศที่ยังคงใช้โทษประหารชีวิตในอาชญากรรมทั่วไปอยู่ประมาณ 76 ประเทศ รวมทั้งสหรัฐอเมริกาด้วย⁴³

⁴¹ Roger Hood, *The Death Penalty: A world-wide Perspective*, pp. 9-16.

⁴² การยกเลิกใช้โทษประหารชีวิตในทางปฏิบัติ คือ ไม่มีการประหารชีวิตนักโทษจนถึงแก่ชีวิตเลยในช่วงระยะเวลา 10 ปี

⁴³ Amnesty international, "Abolitionist and Retentionist Countries(Online)". Available from: <http://www.amnestv.org/web/web.nsf/print/714B83479E3E999980256D51005D69BE>(30 July 2005).

ตารางที่ 6 ประเทศซึ่งยกเลิกการใช้โทษประหารชีวิตโดยสมบูรณ์ จำนวน 86 ประเทศ

ประเทศ Country	ปีที่ยกเลิก		
	โดยสมบูรณ์	สำหรับ อาชญากรรมไป ประหารชีวิต	ครั้งสุดท้าย
ANDORRA	1990		1943
ANGOLA	1992		
ARMENIA	2003		
AUSTRALIA	1985	1984	1967
AUSTRIA	1968	1950	1950
AZERBAIJAN	1998		1993
BELGIUM	1996		1950
BHUTAN	2004		1964K
BOSNIA-HERZEGOVINA	2001	1997	
BULGARIA	1998		1989
CAMBODIA	1989		
CANADA	1998	1976	1962
CAPE VERDE	1981		1835
COLOMBIA	1910		1909
COSTA RICA	1877		
COTE D'IVOIRE	2000		
CROATIA	1990		
CYPRUS	2002	1983	1962
CZECH REPUBLIC	1990		
DENMARK	1978	1933	1950
DJIBOUTI	1995		Ind.
DOMINICAN REPUBLIC	1966		
ECUADOR	1906		
ESTONIA	1998		1991
FINLAND	1972	1949	1944
FRANCE	1981		1977
GEORGIA	1997		1994K
GERMANY	1987		
GREECE	2004	1993	1972
GUINEA-BISSAU	1993		1986K

ประเทศ Country	ปีที่ยกเลิก		
	โดยสมบูรณ์	สำหรับ อาชญากรรมไป ประหารชีวิต	ครั้งสุดท้าย
MARSHALL ISLANDS			Ind.
MAURITIUS	1995		1987
MEXICO	2005		1937
MICRONESIA (Federated States)			Ind.
MOLDOVA	1995		
MONACO	1962		1847
MOZAMBIQUE	1990		1986
NAMIBIA	1990		1988K
NEPAL	1997	1990	1979
NETHERLANDS	1982	1870	1952
NEW ZEALAND	1989	1961	1957
NICARAGUA	1979		1930
NIUE			
NORWAY	1979	1905	1948
PALAU			
PANAMA			1903K
PARAGUAY	1992		1928
POLAND	1997		1988
PORTUGAL	1976	1867	1849K
ROMANIA	1989		1989
SAMOA	2004		Ind.
SAN MARINO	1865	1848	1468K
SAO TOME AND PRINCIPE	1990		Ind.
SENEGAL	2004		1967
SERBIA AND MONTENEGRO	2002		
SEYCHELLES	1993		Ind.
SLOVAK REPUBLIC	1990		
SLOVENIA	1989		
SOLOMON ISLANDS		1966	Ind.
SOUTH AFRICA	1997	1995	1991

ที่มา Amnesty international, "Abolitionist and Retentionist Countries(Online)". Available from: <http://web.amnestv.org/pages/deathpenalty-countries-eng> (30 July 2005).

ประเทศ Country	ปีที่ยกเลิก		
	โดยสมบูรณ์	สำหรับ อาชญากรรมไป	ประหารชีวิต ครั้งสุดท้าย
HAITI	1987		1972K
HONDURAS	1956		1940
HUNGARY	1990		1988
ICELAND	1928		1830
IRELAND	1990		1954
ITALY	1994	1947	1947
KIRIBATI			Ind.
LIBERIA	2005		
LIECHTENSTEIN	1987		1785
LITHUANIA	1998		1995
LUXEMBOURG	1979		1949
MACEDONIA (former Yug. Rep.)	1991		
MALTA	2000	1971	1943

ประเทศ Country	ปีที่ยกเลิก		
	โดยสมบูรณ์	สำหรับ อาชญากรรมไป	ประหารชีวิต ครั้งสุดท้าย
SPAIN	1995	1978	1975
SWEDEN	1972	1921	1910
SWITZERLAND	1992	1942	1944
TIMOR-LESTE	1999		
TURKEY	2004	2002	1984
TURKMENISTAN	1999		
TUVALU			Ind.
UKRAINE	1999		
UNITED KINGDOM	1998	1973	1964
URUGUAY	1907		
VANUATU			Ind.
VATICAN CITY STATE	1969		
VENEZUELA	1863		

ที่มา Amnesty international, "Abolitionist and Retentionist Countries(Online)". Available from: <http://web.amnesty.org/pages/deathpenalty-countries-eng> (30 July 2005).

ตารางที่ 7 ประเทศที่ยกเลิกการใช้โทษประหารชีวิตโดยกฎหมายกับอาชญากรรมทั่วไป จำนวน 11 ประเทศ

ประเทศ Country	ปีที่ ยกเลิก	ประหาร ชีวิตครั้ง สุดท้ายเมื่อ	ประเทศ Country	ปีที่ ยกเลิก	ประหาร ชีวิตครั้ง สุดท้ายเมื่อ
ALBANIA	2000		EL SALVADOR	1983	1973K
ARGENTINA	1984		FIJI	1979	1964
BOLIVIA	1997	1974	ISRAEL	1954	1962
BRAZIL	1979	1855	LATVIA	1999	1996
CHILE	2001	1985	PERU	1979	1979
COOK ISLANDS					

ที่มา Amnesty international, "Abolitionist and Retentionist Countries(Online)". Available from: <http://web.amnesty.org/pages/deathpenalty-countries-eng> (30 July 2005).

ตารางที่ 8 ประเทศที่ยกเลิกการใช้โทษประหารชีวิตในทางปฏิบัติ คือถึงแม้จะมีกฎหมายให้ใช้โทษประหารชีวิต แต่การประหารชีวิตไม่ได้เกิดขึ้นเลยในช่วงระยะเวลา 10 ปี มีจำนวน 25 ประเทศ

ประเทศ Country	ปีที่ ยกเลิก	ประเทศ Country	ปีที่ ยกเลิก
ALGERIA	1993	MALI	1980
BAHRAIN	1996	MAURITANIA	1987
BENIN	1987	MOROCCO	1993
BRUNEI DARUSSALAM	1957K	MYANMAR	1993
BURKINA FASO	1988	NAURU	Ind.
CENTRAL AFRICAN REPUBLIC	1981	NIGER	1976K
CONGO (Republic)	1982	PAPUA NEW GUINEA	1950
GAMBIA	1981	RUSSIAN FEDERATION	1999
GRENADA	1978	SRI LANKA	1976
KENYA		SURINAME	1982
MADAGASCAR	1958K	TOGO	
MALDIVES	1952K	TONGO	1982
		TUNISIA	1991

ที่มา Amnesty international, "Abolitionist and Retentionist Countries(Online)". Available from:
<http://web.amnesty.org/pages/deathpenalty-countries-eng> (30 July 2005).

ตารางที่ 9 ประเทศและเขตการปกครองที่ยังคงใช้โทษประหารชีวิตในอาชญากรรมทั่วไป มีจำนวน 74 ประเทศ

AFGHANISTAN	ANTIGUA AND BARBUDA	BAHAMAS	BANGLADESH
BARBADOS	BELARUS	BELIZE	BOTSWANA
BURUNDI	CAMEROON	CHAD	CHINA
COMOROS	CONGO (Democratic Republic)	CUBA	DOMINICA
EGYPT	EQUATORIAL GUINEA	ERITREA	ETHIOPIA
GABON	GHANA	GUATEMALA	GUINEA
GUYANA	INDIA	INDONESIA	IRAN
IRAQ	JAMAICA	JAPAN	JORDAN
KAZAKSTAN	KOREA (North)	KOREA (South)	KUWAIT
KYRGYZSTAN	LAOS	LEBANON	LESOTHO
LIBYA	MALAWI	MALAYSIA	MONGOLIA
NIGERIA	OMAN	PAKISTAN	PALESTINIAN AUTHORITY
PHILIPPINES	QATAR	RWANDA	SAINT CHRISTOPHER & NEVIS
SAINT LUCIA	SAINT VINCENT & GRENADINES	SAUDI ARABIA	SIERRA LEONE
SINGAPORE	SOMALIA	SUDAN	SWAZILAND
SYRIA	TAIWAN	TAJIKISTAN	TANZANIA
THAILAND	TRINIDAD AND TOBAGO	UGANDA	UNITED ARAB EMIRATES
UNITED STATES OF AMERICA	UZBEKISTAN	VIET NAM	YEMEN
ZAMBIA	ZIMBABWE		

ที่มา Amnesty international, "Abolitionist and Retentionist Countries(Online)". Available from: <http://web.amnesty.org/pages/deathpenalty-countries-eng> (30 July 2005).

แม้ว่าจะมีประเทศที่ยกเลิกการใช้โทษประหารชีวิตไปแล้วหลายประเทศ แต่ประเทศที่ยังคงใช้โทษประหารชีวิตอยู่ก็มีอยู่ไม่น้อยเช่นกัน ประเทศจีนซึ่งสหรัฐอเมริกาโจมตีเรื่องสิทธิมนุษยชน กลับเป็นประเทศพันธมิตรกับสหรัฐอเมริกาในการใช้โทษประหารชีวิต นอกจากนี้โทษประหารชีวิตยังคงมีใช้อยู่ในแถบแอฟริกา ตะวันออกกลาง คาบิเบียน และหมู่เกาะฟิลิปปินส์เป็นจำนวนมาก

ในปี ค.ศ.1999 คณะกรรมการสหประชาชาติด้านสิทธิมนุษยชนได้กำหนดวิธีการที่ว่าด้วยการสนับสนุนให้มีการยกเลิกการใช้โทษประหารชีวิตในประเทศต่างๆ คือให้ประเทศต่างๆ ซึ่งยังคงมีโทษประหารชีวิตอยู่และไม่ยอมที่จะยกเลิก ได้จำกัดการใช้โทษประหารชีวิตในประเด็นต่างๆ โดยการมีกฎหมายระหว่างประเทศ และ ความร่วมมือระหว่างประเทศในประเด็นต่างๆ เช่น ห้ามการลงโทษนักโทษซึ่งเป็นเยาวชน และ จำกัดประเภทอาชญากรรมที่ต้องโทษถึงประหารชีวิต⁴⁴

⁴⁴ U.N. Commission of Human Rights Resolution(28 April 1999).

3.4.2 กฎหมายระหว่างประเทศและความร่วมมือระหว่างประเทศเพื่อต่อต้านการใช้โทษประหารชีวิต

ปัจจุบันได้มีการถกเถียงถึงการใช้โทษประหารชีวิตว่าอาจเป็นการละเมิดสิทธิเกี่ยวกับสิทธิของการมีชีวิต (Right of life) และได้มีความร่วมมือเพื่อกำหนดองค์ครความร่วมมือระหว่างประเทศและกฎหมายระหว่างประเทศมากมายเกิดขึ้นเพื่อต่อต้าน และจำกัดการใช้โทษประหารชีวิต เริ่มจากแนวความคิดที่ว่า การใช้โทษประหารชีวิตเป็นการละเมิดสิทธิเกี่ยวกับการมีชีวิต ตามมาตรา 6 ของ ICCPR (International Covenant on Civil and Political Rights) หรือ แนวความคิดที่ว่าเป็นการลงโทษที่โหดร้ายไร้มนุษยธรรม ตามมาตรา 2 ของอนุสัญญาสิทธิมนุษยชนแห่งชาติยุโรป (the European Convention on Human Rights) และ มาตรา 4 ของอนุสัญญาสิทธิมนุษยชนแห่งชาติอเมริกัน (American Convention on Human Rights) ซึ่งบัญญัติให้การใช้โทษประหารชีวิตจะต้องไม่โหดร้าย ไร้มนุษยธรรม และลดศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ การลงโทษที่โหดร้าย ไร้มนุษยธรรม และลดศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ยังถูกบัญญัติห้ามโดยชัดเจนในเวทีสหประชาชาติ โดยอนุสัญญาต่อต้านการกระทำและลงโทษที่ทารุณ โหดร้าย และไร้มนุษยธรรม (United Nations Convention Against Torture and Other Cruel , Inhuman and Degrading Treatment or Punishment) ซึ่งได้มีการพิจารณาโดยสมัชชาสหประชาชาติในปี ค.ศ.1984 และ ปฏิญญาว่าด้วยการคุ้มครองบุคคลให้พ้นจากการกระทำและลงโทษที่โหดร้าย ทารุณ ไร้มนุษยธรรม และลดศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ (Declaration on the Protection of All Persons from Being Subjected to Torture and Other Cruel , Inhuman or Degrading Treatment or Punishment) ซึ่งได้มีการพิจารณาโดยสมัชชาสหประชาชาติในปี ค.ศ.1976 ซึ่งแม้ว่ากฎหมายสิทธิมนุษยชนระหว่างประเทศจะไม่ได้ห้ามการใช้โทษประหารชีวิต แต่การห้ามการลงโทษที่โหดร้าย และไร้มนุษยธรรมก็เป็นการห้ามและจำกัดการใช้โทษประหารชีวิตทางอ้อม ซึ่งมีผลกระทบต่อวิธีการที่ใช้ในการประหารชีวิตด้วย

บรรทัดฐานระหว่างประเทศซึ่งเกี่ยวข้องกับการใช้โทษประหารชีวิตได้มีวิวัฒนาการมาอย่างต่อเนื่อง จากเดิมที่การต่อต้านมีอยู่ในขอบเขตค่อนข้างจำกัดเพียงการใช้โทษประหารชีวิตกับเด็ก หญิงมีครรภ์ และ คนชรา ต่อมาได้ขยายประเด็นไปถึงการยกเลิกการใช้โทษประหารชีวิตกับอาชญากรรมบางประเภทที่ไม่เหมาะสม ในยุคทศวรรษที่ 1980 ได้มีกฎหมายระหว่างประเทศเพิ่มขึ้นมากมายซึ่งเกี่ยวข้องกับการใช้โทษประหารชีวิตโดยเปิดโอกาสให้ประเทศต่างๆ ได้เข้าร่วมไม่ว่าจะโดยการลงนาม หรือให้สัตยาบัน และได้มีประเทศต่างๆ เข้าร่วมไม่น้อยกว่า 70 ประเทศ วิวัฒนาการการใช้โทษประหารชีวิตได้เป็นไปอย่างรวดเร็วภายหลังสงครามโลกครั้งที่ 2 โดยแนวคิดการจำกัดการใช้โทษประหารชีวิตที่เคยเป็นสิ่งที่ต้องกำหนดเป็นลายลักษณ์อักษรและใช้กันอย่างจำกัดเพียงไม่กี่ประเทศ ได้กลายเป็นจารีตประเพณีระหว่างประเทศซึ่งถูกใช้ในวงกว้างมากขึ้น และมีความเป็นไปได้

ในอนาคตอันใกล้ที่การจำกัดหรือยกเลิกการใช้โทษประหารชีวิตจะเป็น jus cogen หรือกฎหมายธรรมชาติระหว่างประเทศได้ในที่สุดเช่นเดียวกับการเลิกทาสในประเทศต่างๆ ทั่วโลก

จากการศึกษาแสดงให้เห็นว่านับตั้งแต่ปี ค.ศ. 1948 เป็นต้นมา ซึ่งได้เริ่มมีบรรทัดฐานทางกฎหมายระหว่างประเทศที่จำกัดหรือยกเลิกการใช้โทษประหารชีวิต จึงได้มีมาตรการที่ชัดเจนและเป็นรูปธรรมเพื่อจำกัดและยกเลิกการใช้โทษประหารชีวิตทั้งทางตรงและทางอ้อม มาตรการดังกล่าวอ้างอิงกับแนวคิดด้านศาสนา ศีลธรรม การเมือง และ อาชญวิทยา อันเป็นผลให้การใช้โทษประหารชีวิตถูกจำกัดและยกเลิกมากขึ้น ได้มีการถกเถียงและวิพากษ์วิจารณ์การใช้โทษประหารชีวิตในแง่มุมต่างๆ กฎหมายระหว่างประเทศทำให้เกิดมาตรฐานการใช้โทษประหารชีวิตและมาตรฐานนี้ก็นับวันจะมีสูงมากขึ้น

แม้ว่าบรรทัดฐานหรือกฎหมายระหว่างประเทศที่มีเพื่อจำกัด หรือยกเลิกการใช้โทษประหารชีวิตจะยังไม่เป็นกฎหมายธรรมชาติหรือจารีตประเพณีระหว่างประเทศที่สมบูรณ์ให้ทุกๆ ประเทศในโลกยอมรับตรงกันว่า การใช้โทษประหารชีวิตเป็นสิ่งต้องห้าม แต่กฎหมายระหว่างประเทศและบรรทัดฐานระหว่างประเทศโดยเฉพาะกฎหมายระหว่างประเทศที่เป็นลายลักษณ์อักษรที่เกิดขึ้นจนถึงปัจจุบันก็เป็นสิ่งที่ทำให้เกิดความร่วมมือระหว่างประเทศที่ต้องการจำกัดการใช้โทษประหารชีวิต และเป็นผลให้การยกเลิกหรือจำกัดการใช้โทษประหารชีวิตมีมากขึ้นในประเทศต่างๆ ทั่วโลก

ความร่วมมือระหว่างประเทศที่มีขึ้นนี้ ประเทศสมาชิกจะได้รับผลประโยชน์โดยเฉพาะการปกป้องคุ้มครองคนชาติของตนที่อยู่อาศัยในประเทศอื่นๆ ว่าจะไม่ถูกประหารชีวิตหรือไม่ถูกใช้โทษประหารชีวิตซึ่งขัดแย้งกับกฎหมายระหว่างประเทศนั้นๆ

ประเทศสหรัฐอเมริกาได้ให้ข้อสงวนที่จะไม่ปฏิบัติตามในกฎหมายระหว่างประเทศที่มีจำกัดการใช้โทษประหารชีวิตโดยตรง เช่น มาตราที่ 6(5) ของอนุสัญญาสิทธิมนุษยชนนานาชาติ เรื่องข้อตกลงระหว่างประเทศเกี่ยวกับสิทธิพลเมืองและการเมือง (the International Covenant on Civil and Political Rights) เรื่องการห้ามประหารชีวิตนักโทษที่กระทำผิดในขณะที่เป็นเยาวชน และ มาตรา 37 (a) ของอนุสัญญาของสหประชาชาติว่าด้วยสิทธิเด็ก (The U.N. Convention on the rights of the child) ซึ่งห้ามการใช้โทษประหารชีวิตและจำคุกตลอดชีวิตโดยไม่มีโอกาสที่จะได้รับการปลดปล่อยกับผู้กระทำผิดในขณะที่มีอายุต่ำกว่า 18 ปี และ อนุสัญญาอเมริกันว่าด้วยสิทธิมนุษยชน (The American on Human Rights) เป็นต้น ซึ่งแสดงให้เห็นว่าสหรัฐอเมริกาพยายามจะหลีกเลี่ยงการเข้าไปมีส่วนเกี่ยวข้องกับในกฎหมายระหว่างประเทศต่างๆ ที่มีผลกระทบต่อการใช้โทษประหารชีวิตในประเทศ แต่กฎหมายระหว่างประเทศและความร่วมมือระหว่างประเทศเพื่อจำกัดและยกเลิกการใช้โทษประหารชีวิตที่มีวิวัฒนาการอย่างมากในยุคปัจจุบันนี้ก็ส่งผลต่อการใช้โทษประหารชีวิตในสหรัฐอเมริกาโดยทางอ้อมได้เช่นกัน

ข้อมูลจากองค์กรนิรโทษกรรมระหว่างประเทศ (Amnesty International)⁴⁵ ในช่วงปี ค.ศ.2004 มีนักโทษประหารทั่วโลกประมาณ 7,395 คน และประมาณ 3,797 คนถูกประหารชีวิตใน 25 ประเทศ และในจำนวนผู้ที่ถูกประหารทั้งหมดนี้ ร้อยละ 97 เกิดขึ้นใน 4 ประเทศ คือ จีน อิหร่าน เวียดนาม และ สหรัฐอเมริกา ตามลำดับ โดยในขณะที่การประหารชีวิตนักโทษเกิดขึ้นเป็นจำนวนมากในโลก ประเทศที่ยกเลิกโทษประหารชีวิตหลายๆ ประเทศก็ได้ร่วมต่อต้านการใช้โทษประหารชีวิต โดยใช้องค์กรความร่วมมือระหว่างประเทศและหลักการด้านสิทธิมนุษยชนผ่านกฎหมายระหว่างประเทศเข้ามาเกี่ยวข้อง

การใช้โทษประหารชีวิตนั้นในมุมมองของบางประเทศก็คือการละเมิดสิทธิมนุษยชน ซึ่งในการพิจารณามติของสมัชชาสหประชาชาติเมื่อปี ค.ศ.1994 ได้ให้มีการจำกัดการใช้โทษประหารชีวิตและสนับสนุนให้มีการเปลี่ยนโทษประหารชีวิตเป็นโทษจำคุกตลอดชีวิต ประเทศสิงคโปร์ได้โต้แย้งว่า การใช้โทษประหารชีวิตไม่เกี่ยวข้องกับสิทธิมนุษยชน และมติดังกล่าวก็ได้ตกไปในปีที่สุด เพราะมีประเทศต่างๆ ถึง 74 ประเทศที่ไม่ได้ลงคะแนนเสียงในมตินี้ เช่นเดียวกับประเทศตรินิแดดและโตเบโกก็ได้ถอนตัวออกจากอนุสัญญาสิทธิมนุษยชนแห่งประเทศอเมริกันและได้นำเอาโทษประหารชีวิตกลับมาใช้อีกครั้งหนึ่ง แต่อย่างไรก็ตามก็มีอีกหลายประเทศทั่วโลกที่เห็นว่าการใช้โทษประหารชีวิตเป็นการกระทำที่ละเมิดสิทธิมนุษยชน เช่น ประเทศสเปนซึ่งได้ยกเลิกการใช้โทษประหารชีวิตในปี ค.ศ.1995 ได้ให้เหตุผลว่า โทษประหารชีวิตไม่เหมาะสมที่จะเป็นโทษในสังคมที่เจริญแล้วและศิวิไลซ์ และยังลดศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ คล้ายกับเป็นการฆาตกรรม ประเทศสวีเดนและเดนมาร์กได้ยกเลิกการใช้โทษประหารชีวิต โดยให้เหตุผลว่าเป็นสิ่งที่ทำลายสิทธิการมีชีวิตและศักดิ์ศรีของความเป็นมนุษย์

สหรัฐอเมริกานั้นยังคงใช้โทษประหารชีวิตท่ามกลางการถูกวิพากษ์วิจารณ์จากประเทศต่างๆ ในเดือนมีนาคม ค.ศ.1999 พระสันตปาปา จอห์น พอล ที่ 2 ได้เสด็จเยือนประเทศสหรัฐอเมริกา และได้ตรัสขอให้ยกเลิกโทษประหารชีวิตในสหรัฐอเมริกาซึ่งพระองค์ทรงเห็นว่าเป็นสิ่งที่โหดร้าย และไม่จำเป็น แต่ก็ไม่เกิดผลใดๆ ต่อการใช้โทษประหารชีวิตในสหรัฐอเมริกา

แต่อย่างไรก็ตาม หลักการด้านสิทธิมนุษยชนจากภายนอกประเทศมีผลต่อการเมืองและกฎหมายในสหรัฐอเมริกา รวมไปถึงการใช้โทษประหารชีวิตด้วย ในปี ค.ศ.1977 ศาลสูงสหรัฐอเมริกาได้มีคำตัดสินในคดีโคกเกอร์ (Coker v. Georgia)⁴⁶ ว่าการใช้โทษประหารชีวิตกับผู้กระทำความผิดฐานข่มขืนหญิงที่บรรลุนิติภาวะ โดยที่หญิงนั้นไม่ได้ถูกฆาตกรรมหรือเป็นเหตุให้ถึง

⁴⁵ Amnesty international, "Death Sentences and Executions in 2004(Online)". Available from: [http://web.amnesty.org/pages/deathpenalty-sentences-eng\(July 2005\)](http://web.amnesty.org/pages/deathpenalty-sentences-eng(July 2005)).

⁴⁶ Coker v. Georgia, 433 U.S. 584(1977).

แก่ชีวิตนั้น เป็นสิ่งที่ไม่ชอบด้วยรัฐธรรมนูญ ประเด็นนี้มีที่มาจากหลักการด้านมนุษยธรรมและสิทธิมนุษยชนที่มีในสังคมระหว่างประเทศ และนับจากนั้นเป็นต้นมา โทษประหารชีวิตในสหรัฐอเมริกา ก็ถูกอิทธิพลจากภายนอกประเทศมาจำกัดในประเด็นต่างๆ มากขึ้น

คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนระหว่างประเทศได้แสดงความกังวลและโจมตีการใช้โทษประหารชีวิตในสหรัฐอเมริกาที่ขัดแย้งกับหลักการด้านมนุษยธรรม และสิทธิมนุษยชน ในประเด็นสำคัญ ดังต่อไปนี้คือ⁴⁷

1. การประหารชีวิตผู้กระทำผิดในขณะที่เป็นเยาวชน หรือมีอายุต่ำกว่า 18 ปี
2. การประหารชีวิตผู้ป่วยทางจิต และจิตบกพร่อง
3. การประหารชีวิตชาวต่างชาติซึ่งถูกละเมิดสิทธิทางกงสุล ตามอนุสัญญาว่าด้วยความสัมพันธ์ทางกงสุล
4. การใช้โทษประหารชีวิตโดยมีอคติและมีความลำเอียงทางด้านสีผิว และ สถานะทางสังคม
5. การให้นักโทษประหารชีวิตถูกกักขังและแยกตัวโดดเดี่ยวเป็นเวลานาน ในระหว่างการพิจารณาคดีโทษประหารชีวิตที่ยาวนาน และก่อนถูกประหารชีวิต

การประหารชีวิตเด็กและเยาวชน

การใช้โทษประหารชีวิตในสหรัฐอเมริกาในช่วงแรกๆ ไม่มีการจำกัดอายุของนักโทษที่จะถูกประหารชีวิตได้ ต่อมาประเด็นเรื่องความไม่เหมาะสมในการใช้โทษประหารชีวิตกับผู้กระทำผิดซึ่งเป็นเด็กหรือเยาวชนได้เพิ่มบทบาทมากขึ้นในเวทีโลก รวมทั้งในสหรัฐอเมริกาด้วย

ตามประวัติศาสตร์การใช้โทษประหารชีวิตในสหรัฐอเมริกาได้มีการประหารชีวิตนักโทษซึ่งเป็นเด็กมายาวนาน โดยมีเด็กซึ่งอายุต่ำกว่า 18 ปีในขณะที่กระทำความผิดถูกประหารชีวิตไปแล้วกว่า 355 คน ในจำนวนนี้มีจำนวน 23 มลรัฐที่ยังไม่มีการจำกัดอายุของผู้ที่ถูกประหารชีวิต และอนุญาตให้ใช้โทษประหารชีวิตในอาชญากรรมบางประเภทแม้ผู้กระทำผิดจะมีอายุต่ำกว่า 18 ปี ในขณะที่กระทำผิดก็ตาม

เมื่อปี 1988 ศาลสูงได้มีคำตัดสินเกี่ยวกับการประหารชีวิตนักโทษเด็กหรือเยาวชนว่า มีจะขัดแย้งกับรัฐธรรมนูญหรือไม่ในคดีธอมสัน (Thompson v. Oklahoma)⁴⁸ โดยศาลสูงได้ตัดสินว่า

⁴⁷ Richard C. Dieter. "International Perspective on the Death Penalty: A Costly Isolation for the U.S. (Online)". Available from: <http://www.deathpenaltyinfo.org/article.php?scid=45&did=536> (30 July 2005).

⁴⁸ Thompson v. Oklahoma, 487 U.S. 815 (1988).

การประหารชีวิตนักโทษที่กระทำผิดในขณะที่มีอายุต่ำกว่า 15 ปีในขณะที่กระทำผิดนั้น เป็นการละเมิดรัฐธรรมนูญของสหรัฐอเมริกา และนับจากคดีรอมสันเป็นต้นมา ก็ยังไม่มีมลรัฐใดในสหรัฐอเมริกา ประหารชีวิตนักโทษซึ่งกระทำผิดในขณะที่มีอายุต่ำกว่า 15 ปี

ต่อมาในปีค.ศ.1989 ศาลสูงได้ตัดสินรวมกันในคดีสแตนฟอร์ดและคิตวิลกิน (Stanford v. Kentucky, and Wilkins v. Missouri)⁴⁹ ว่าการประหารชีวิตนักโทษที่กระทำผิดในขณะที่อายุต่ำกว่า 16 ปี หรือ 17 ปี นั้นไม่ขัดต่อบทบัญญัติแก้ไขข้อที่ 8 ทำให้มลรัฐอริโซนาซึ่งตั้งกำหนดเกณฑ์นักโทษประหารชีวิตที่มีอายุขั้นต่ำ 18 ปี และ มลรัฐฟลอริดาที่กำหนดขั้นต่ำไว้ที่ 17 ปี

ตารางที่ 10 อายุขั้นต่ำผู้กระทำผิดในขณะที่กระทำผิดของมลรัฐต่างๆ ที่ถูกประหารชีวิตได้ก่อนปี ค.ศ. 2005

อายุ	มลรัฐ
อายุ 16 ปีขึ้นไป (3 มลรัฐ)	คอนเนกติกัต , นิวเจอร์ซีย์ , นอร์ธ แคโรไลนา
อายุ 17 ปี ขึ้นไป (7 มลรัฐ)	จอร์เจีย , อิลลินอยส์ , ลุยเซียน่า , นิวแฮมป์ไชร์ , เซาท์แคโรไลนา , เท็กซัส , วิสคอนซิน
EIGHTEEN AND ABOVE (28 มลรัฐ)	อลาบามา , อริโซนา , อาคันซอสส์ , แคลิฟอร์เนีย , โคโลราโด , เดลาแวร์ , ฟลอริดา , ไอดาโฮ , อินเดียนา , แคนซัส , เคนตักกี , แมริแลนด์ , มิสซิสซิปปี , มิสซูรี , มอนทานา , เนบราสก้า , เนวาด้า , นิวเจอร์ซีย์ , นิวเม็กซิโก , โอไฮโอ , โอกลาโฮมา , โอเรกอน , เพนซิลเวเนีย , เซาธ์ดาโคตา , เทนเนสซี , ยูธาร์ , เวอร์จิเนีย , ไวโอมิ่ง , วอชิงตัน

ที่มา Amnesty international, "UNITED STATES OF AMERICA : Indecent and internationally illegal The death penalty against child offenders(Online)". Available from : [http://www.deathpenaltyinfo.org/article.php?scid=27&did=203#agereqs\(31 July,2005\)](http://www.deathpenaltyinfo.org/article.php?scid=27&did=203#agereqs(31%20July,2005)).

ด้วยแนวทางศาลสูงที่วางไว้นี้ นับแต่ปี ค.ศ.1973 เป็นต้นมา ได้มีคำตัดสินให้ประหารชีวิตนักโทษซึ่งเป็นเยาวชนที่อายุต่ำกว่า 18 ปีในขณะที่กระทำผิดแล้วกว่า 180 ราย และประหารชีวิตไปแล้ว 13 ราย โดย 10 ใน 13 รายนี้ถูกประหารชีวิตในทศวรรษที่ 1990 โดยมลรัฐเท็กซัสประหารชีวิตเยาวชนไปแล้ว 7 คน

ในปี ค.ศ.1992 ประเทศสหรัฐอเมริกาได้ให้สัตยาบันในอนุสัญญาสิทธิมนุษยชนนานาชาติ เรื่องข้อตกลงระหว่างประเทศเกี่ยวกับสิทธิพลเมืองและการเมือง (the International

⁴⁹ 492 U.S. 361 collectively.

Covenant on Civil and Political Rights) ร่วมกับอีก 143 ประเทศทั่วโลก แต่สหรัฐอเมริกาได้สงวนไว้ซึ่งมาตราที่ 6(5) และไม่ขอปฏิบัติตามในเรื่องการห้ามประหารชีวิตนักโทษที่กระทำผิดในขณะที่เป็นเยาวชน

ในอนุสัญญาของสหประชาชาติว่าด้วยสิทธิเด็ก (The U.N. Convention on the rights of the child) มาตรา 37 (a) ได้บัญญัติห้ามการทำให้โทษประหารชีวิตและจำคุกตลอดชีวิตโดยไม่มีโอกาสที่จะได้รับการปลดปล่อยกับผู้กระทำผิดในขณะที่มีอายุต่ำกว่า 18 ปี นั้นได้มีประเทศหลายๆ ประเทศในโลกได้ให้สัตยาบัน ยกเว้นแต่เพียงสหรัฐอเมริกาและประเทศโซมาเลีย เท่านั้นที่ไม่ได้ให้สัตยาบันในอนุสัญญานี้ เนื่องจากเกรงว่าจะขัดกับกฎหมายประหารชีวิตที่มีในมลรัฐต่างๆ ของสหรัฐอเมริกา

นอกจากนี้ยังมี อนุสัญญาอเมริกันว่าด้วยสิทธิมนุษยชน(The American on Human Rights) ที่มีประเทศแถบตะวันตกกว่า 25 ประเทศได้ลงนามและให้สัตยาบันว่าจะไม่ประหารชีวิตบุคคลซึ่งมีอายุต่ำกว่า 18 ปีในขณะที่กระทำผิด ซึ่งสหรัฐอเมริกาได้ร่วมลงนามแต่ได้ปฏิเสธที่จะให้สัตยาบันในเรื่องการให้โทษประหารชีวิตกับเยาวชน

สหรัฐอเมริกาให้เหตุผลถึงการปฏิเสธที่จะปฏิบัติตามและมีข้อสงวนในมาตรา 6 ของข้อตกลง ระหว่างประเทศเกี่ยวกับสิทธิพลเมืองและการเมืองซึ่งห้ามการประหารชีวิตนักโทษที่เป็นเยาวชนว่า การยอมรับที่จะปฏิบัติตามข้อตกลงนี้จะขัดกับรัฐธรรมนูญของประเทศที่ให้มีการให้โทษประหารชีวิตกับทุกคนอย่างเท่าเทียมกัน ด้วยเหตุนี้จึงได้มีประเทศต่างๆ ออกมาคัดค้านและวิพากษ์วิจารณ์การกระทำของสหรัฐอเมริกา ได้แก่ ประเทศสวีเดน เบลเยียม เดนมาร์ก ฟินแลนด์ ฝรั่งเศส เยอรมัน อิตาลี เนเธอร์แลนด์ นอร์เวย์ โปรตุเกส สวีเดน และ สเปน โดยประเทศสวีเดนได้คัดค้านว่า "ข้อสงวนในเรื่องนี้ (ของสหรัฐอเมริกา) เป็นการบ่อนทำลายกฎหมายอนุสัญญาระหว่างประเทศ ซึ่งสมาชิกที่ตัดสินใจเข้าร่วมนั้นได้จัดสรรและแบ่งปันผลประโยชน์ร่วมกัน"

การประหารชีวิตเยาวชนประเทศอื่นๆ ทั่วโลกเกิดขึ้นน้อยมาก แม้ว่าข้อมูลที่ได้จากทุกๆ ประเทศจะไม่ค่อยสมบูรณ์นัก โดยมีเพียง 5 ประเทศที่ยังคงใช้โทษประหารชีวิตกับเด็กและเยาวชน คือ อิหร่าน ไนจีเรีย ปากีสถาน ซาอุดีอาระเบีย และเยเมน แต่สหรัฐอเมริกาที่ได้ประหารชีวิตนักโทษเด็กและเยาวชนไปแล้วถึง 10 คนก็เป็นจำนวนที่สูงกว่าประเทศอื่นๆ ทั้งหมด

แต่อย่างไรก็ตาม การประหารชีวิตเยาวชนในสหรัฐอเมริกาก็มีแนวโน้มที่จะลดลงเนื่องจากการถูกวิพากษ์วิจารณ์และกฎหมายระหว่างประเทศมาโดยตลอด ดังเช่นในกรณีที่นายไวล์พอลลา คูเปอร์ (White Paula Cooper) ถูกตัดสินให้ประหารชีวิตในมลรัฐอินเดียนาในขณะที่กระทำผิดฐานฆาตกรรมเมื่อมีอายุได้ 15 ปี ได้มีการลงลายชื่อจากประเทศต่างๆ ในอิตาลีเพื่อต่อต้านการประหารชีวิตพอลลา จนในที่สุดการประหารชีวิตของพอลลาก็ถูกเปลี่ยนเป็นโทษจำคุกตลอดชีวิต และนับจากที่ศาลสูงได้อนุญาตให้ประหารชีวิตนักโทษที่กระทำผิดในขณะที่มีอายุ 16 หรือ 17 ปีได้ ในมลรัฐ

ที่กำหนดโทษประหารชีวิตแก่นักโทษไว้ขั้นต่ำ 18 ปีก็ไม่ได้ลดเกณฑ์อายุลงมาแต่อย่างใด ส่วนมลรัฐที่กำหนดโทษประหารชีวิตขึ้นมาใหม่ก็ได้กำหนดอายุขั้นต่ำของนักโทษในขณะกระทำผิดไว้เกินกว่า 18 ปี มลรัฐวอชิงตันและมาตามาได้เพิ่มอายุนักโทษที่ถูกประหารชีวิตในขณะกระทำผิดขั้นต่ำ 18 ปี และศาลสูงประจำมลรัฐฟลอริดาได้เพิ่มจาก 16 เป็น 17 ปี จนในที่สุด เมื่อวันที่ 1 มีนาคม 2005 ศาลสูงได้มีคำตัดสินในคดี Roper v. Simmons (No. 03-0633) ว่าการประหารชีวิตผู้กระทำผิดในขณะที่มีอายุต่ำกว่า 18 ปีนั้น เป็นการกระทำที่ละเมิดบทบัญญัติแก้ไขรัฐธรรมนูญแห่งสหรัฐอเมริกาข้อที่ 8 และ 14 จึงเป็นผลให้ประเทศสหรัฐอเมริกาห้ามการประหารชีวิตบุคคลผู้กระทำผิดในขณะอายุต่ำกว่า 18 ปีในที่สุด

การประหารชีวิตผู้ป่วยทางจิต และ ปัญญาอ่อน (Mental Illness or Mental Retardation)

การประหารชีวิตผู้ป่วยทางจิตและปัญญาอ่อนได้ถูกหยิบยกขึ้นในเวทีระหว่างประเทศ เช่นเดียวกับการใช้โทษประหารชีวิตในเด็กและเยาวชน ในการประชุมคณะกรรมการสหประชาชาติ ณ กรุงเจนีวาได้เรียกร้องให้ยกเลิกการใช้โทษประหารชีวิตกับผู้ป่วยทางจิตทุกประเภท ชื่อเรียกร้องนี้ได้มีถึงประเทศสหรัฐอเมริกาโดยตรง เพราะจากงานวิจัยพบว่านักโทษประหารในมลรัฐมิสซิสซิปปีกว่าร้อยละ 27 เป็นผู้มีความผิดปกติทางจิต และข้อมูลจากกระทรวงยุติธรรมสหรัฐอเมริกาเปิดเผยว่า นักโทษประหารชีวิตทั้งประเทศในปี ค.ศ.1999 นั้นมีอาการป่วยทางจิตอยู่กว่าร้อยละ 16 ในปัจจุบันกฎหมายประหารชีวิตใน 26 มลรัฐของสหรัฐอเมริกายังไม่ได้ห้ามการประหารชีวิตนักโทษที่ป่วยทางจิตหรือปัญญาอ่อน โดยนับตั้งแต่ปี ค.ศ.1976 – 1999 มีนักโทษที่พบว่ามีความผิดปกติทางจิตถูกประหารชีวิตไปแล้วถึง 34 คน หรือ ประมาณร้อยละ 6 ของผู้ถูกประหารชีวิตทั้งหมด

แม้กฎหมายประหารชีวิตในสหรัฐอเมริกาได้ห้ามการประหารชีวิตผู้วิกลจริต (insane) แต่ก็มีมาตรฐานการพิจารณาว่าผู้ใดเป็นผู้วิกลจริตสูงมาก ในปี ค.ศ.1986 ศาลสูงได้มีคำตัดสินห้ามการประหารชีวิตผู้กระทำผิดซึ่งมีอาการวิกลจริตในคดีฟอร์ด (Ford v. Wainwright)⁵⁰ ด้วยเหตุผลที่ว่าเป็นการละเมิดรัฐธรรมนูญ ต่อมาในปี ค.ศ.1989 ศาลสูงได้มีคำตัดสินในคดีเพนรี (Penry v. Lynaugh)⁵¹ ว่าการประหารชีวิตผู้กระทำผิดที่มีอาการปัญญาอ่อน ไม่ขัดต่อรัฐธรรมนูญในเรื่องการลงโทษที่โหดร้ายและผิดปกติ เมื่อปี ค.ศ.1992 ในสมัยที่อดีตรองประธานาธิบดีบิล คลินตันเป็นผู้ว่าการรัฐ ก็ได้อนุมัติให้มีการประหารชีวิตนายริคเกน เรย์ เรคเตอร์ ซึ่งเพิ่งจะทำศัลยกรรมทางสมองและน่าจะเชื่อว่าจะกลับมาเป็นปกติได้ และเมื่อปี ค.ศ.1998 นายฮอเรน เคลลี นักโทษประหารชีวิตที่มีอาการ

⁵⁰ Ford v. Wainwright, 477 U.S. 399(1986).

⁵¹ Penry v. Lynaugh, 492 U.S. 584.(1989).

ผิดปกติขนาดกินสิ่งปฏิกูลของตนเอง โดยมีจิตแพทย์ 2 คนยืนยันถึงความวิกลจริต แต่ก็ยังถูกศาลแคลิฟอร์เนียตัดสินว่านายฮอเธอร์ยังมีความปกติเพียงพอในการที่จะได้รับโทษประหารชีวิต

แต่อย่างไรก็ตาม อาการป่วยทางจิตและปัญญาอ่อนของผู้กระทำผิดก็ได้นำมาใช้เป็นปัจจัยลดโทษในการพิจารณาลงโทษประหารชีวิตในปัจจุบัน และนับตั้งแต่ปี ค.ศ.1986 เป็นต้นมา 12 มลรัฐ และ รัฐบาลกลางได้สนับสนุนมิให้ประหารชีวิตนักโทษซึ่งมีอาการบกพร่องทางจิต ส่งผลให้มีการใช้โทษประหารชีวิตกับผู้ป่วยทางจิต และ ปัญญาอ่อนน้อยลงเช่นกัน นายคาลวิน สวานน์ นักโทษประหารรัฐเวอร์จิเนียได้ถูกเปลี่ยนโทษประหารชีวิตเป็นจำคุกตลอดชีวิตในปี ค.ศ.1999 นายอีโดอร์ คาซินสกี ซึ่งถูกจับกุมในคดีวางระเบิดฆาตกรรม ได้รับการเจรจาต่อรองคำรับสารภาพและรอดพ้นจากการถูกประหารชีวิตเนื่องจากถูกพบว่ามีความป่วยทางจิต เป็นต้น

การประหารชีวิตนักโทษต่างชาติที่ถูกละเมิดสิทธิทางกงสุล(Foreign Nationals , the Death Penalty and Consular Rights)

ประเด็นที่ทำให้เกิดความขัดแย้งระหว่างนโยบายการใช้โทษประหารชีวิตในสหรัฐอเมริกา กับนโยบายต่างประเทศมากที่สุด คือ การประหารชีวิตนักโทษชาวต่างชาติซึ่งถูกละเมิดสิทธิทางกงสุลโดยเจ้าหน้าที่รัฐสหรัฐอเมริกา เนื่องจากได้มีอนุสัญญากรุงเวียนนาว่าด้วยความสัมพันธ์ทางกงสุล ค.ศ.1967 มาตรา 36 ซึ่งสหรัฐอเมริกาได้เข้าร่วมเป็นสมาชิกและให้สัตยาบันโดยไม่มีข้อสงวนในปี ค.ศ.1969 สิทธิทางกงสุลได้ให้สิทธิคนต่างชาติที่ถูกจับกุม คุมขังในโดยเจ้าหน้าที่สหรัฐอเมริกาต้องได้รับทราบถึงสิทธิในการแจ้งให้สถานกงสุลของตนทราบถึงการจับกุม คุมขังโดยไม่ชักช้า และหากผู้ถูกจับกุมคุมขังนั้นต้องการให้สถานกงสุลของตนทราบ เจ้าหน้าที่สหรัฐอเมริกาที่มีหน้าที่ที่จะต้องแจ้งให้สถานทูตของคนต่างชาตินั้นทราบโดยไม่ชักช้าเช่นกัน

นับตั้งแต่ปี ค.ศ.1976 จนถึงปี 2005 มีนักโทษชาวต่างชาติถูกตัดสินให้ลงโทษประหารชีวิตกว่าร้อยคน ในจำนวนนี้ได้มีการประหารชีวิตไปแล้วกว่า 20 คน โดยเกือบทั้งหมดถูกละเมิดสิทธิทางกงสุล ซึ่งหมายความว่ารัฐบาลของคนต่างชาติไม่เคยทราบถึงการจับกุมคุมขังนักโทษเหล่านี้ในสหรัฐอเมริกาเลยก่อนที่จะมีคำพิพากษาคัดสินให้ประหารชีวิต

การละเมิดสิทธิทางกงสุลของสหรัฐอเมริกาและการใช้โทษประหารชีวิตกับชาวต่างชาติซึ่งถูกละเมิดสิทธินี้ได้กลายเป็นความขัดแย้งระหว่างประเทศ ได้มีการเจรจาทางการทูตระหว่างรัฐบาลเพื่อให้มีการพิจารณาคดีประหารชีวิตใหม่เนื่องจากนักโทษชาวต่างชาติที่ถูกละเมิดสิทธิทางกงสุลไม่มีความเข้าใจที่ดีพอในการต่อสู้กับการพิจารณาคดีประหารชีวิตอย่างเป็นทางการ และจากการเจรจาทางการทูตที่ผ่านมาก็ยังไม่มีประเทศใดที่ได้รับการยกเว้นโทษประหารชีวิตเลย สหรัฐอเมริกาให้เห็นผลว่านักโทษไม่ได้หยิบยกการถูกละเมิดในระหว่างการพิจารณาคดี และ การใช้โทษประหารชีวิตเป็นเรื่องภายในประเทศที่เข้ากับประชาชนทุกคนอย่างเท่าเทียมกัน

เมื่อการเจรจาทางการทูตไม่เป็นผล รัฐบาลต่างประเทศที่ประชาชนของตนถูกละเมิดสิทธิทางกงสุลได้ฟ้องร้องต่อศาลยุติธรรมระหว่างประเทศ (International Court of Justice) หรือศาลโลก (World Court) ซึ่งเป็นองค์กรระหว่างประเทศที่ทำหน้าที่ระงับข้อพิพาทและตีความอนุสัญญากรุงเวียนนาว่าด้วยความสัมพันธ์ทางกงสุลซึ่งสหรัฐอเมริกาได้ยอมรับอำนาจขององค์กรระหว่างประเทศนี้

ประเทศปารากวัยเป็นประเทศแรกที่ยื่นสหรัฐอเมริกาต่อศาลโลก แต่สหรัฐอเมริกาได้ประหารชีวิตนายแอนเจโล เบรียด ก่อนที่ศาลโลกจะมีคำตัดสิน เช่นเดียวกับเยอรมันที่สหรัฐอเมริกาได้ประหารชีวิตสองพี่น้องตระกูลลาแกรนด์ก่อนที่ศาลโลกจะมีคำตัดสิน แต่ต่างกันเพียงว่าปารากวัยได้ถอนคดีไปก่อนที่ศาลจะมีคำตัดสิน แต่เยอรมนีไม่ได้ถอนคดี และศาลโลกได้มีคำตัดสินในเวลาต่อมา

ประเทศเม็กซิโกเป็นประเทศที่สามที่ยื่นฟ้องสหรัฐอเมริกาต่อศาลโลกในคดีโอเวนา (Avena) และคาดการณ์ว่าจะเป็นประเทศสุดท้ายที่จะสามารถฟ้องสหรัฐอเมริกาต่อศาลโลกเกี่ยวกับการประหารชีวิตซึ่งละเมิดสิทธิทางกงสุลได้ เนื่องจากภายหลังคำตัดสินของศาลโลกในคดีของประเทศเม็กซิโกแล้ว สหรัฐอเมริกาได้ถอนตัวจากพิธีสารที่อยู่ภายใต้อำนาจของศาลโลก และภายหลังคำตัดสินของศาลโลกในคดีของประเทศเม็กซิโก ยังไม่มีนักโทษสัญชาติเม็กซิโกที่ถูกละเมิดสิทธิทางกงสุลถูกประหารชีวิตแต่อย่างใด

ภายหลังจากตัดสินคดีและตีความการปฏิบัติตามอนุสัญญาของศาลโลกในคดีข้อพิพาทระหว่างสหรัฐอเมริกากับต่างประเทศ ก็ได้มีการเปลี่ยนแปลงต่อการใช้โทษประหารชีวิตในสหรัฐอเมริกามากขึ้น ซึ่งรายละเอียดเกี่ยวกับการประหารชีวิตชาวต่างชาติโดยละเมิดสิทธิทางกงสุลและบทบาทศาลโลกที่มีต่อการใช้โทษประหารชีวิตในสหรัฐอเมริกานั้นจะได้กล่าวถึงรายละเอียดในบทต่อไป

การใช้โทษประหารชีวิตโดยมีความลำเอียงทางสีผิวและไม่ได้มาตรฐาน

การใช้โทษประหารชีวิตโดยมีอคติ หรือ ไม่เป็นธรรมนั้นได้ถูกห้ามไว้ในกฎหมายระหว่างประเทศหลายฉบับ เช่น อนุสัญญาสิทธิมนุษยชนนานาชาติ เรื่องข้อตกลงระหว่างประเทศเกี่ยวกับสิทธิพลเมืองและการเมือง (the International Covenant on Civil and Political Rights) มาตรา 6(1) และ อนุสัญญากรุงเวียนนาว่าด้วยการต่อต้านการลงโทษที่ทรมาน โหดร้าย และไม่คำนึงถึงศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ ค.ศ.1984 (The U.N. Convention Against Torture and Other Cruel, Inhuman or Degrading Treatment or Punishment) ซึ่งให้ลงนามโดยประธานาธิบดีเรแกน ในปี ค.ศ.1988 และสหรัฐอเมริกาได้ให้สัตยาบันเมื่อปี ค.ศ.1994 โดยอนุสัญญานี้ได้ห้ามการลงโทษรุนแรงและทรมานโดยไม่เป็นธรรมหรือไม่ได้มาตรฐาน และในอนุสัญญานานาชาติว่าด้วยการกำจัดความลำเอียงทางสีผิวทุกรูปแบบ (The International Convention on the Elimination of All Forms

of Racial Discrimination) หรือ ที่เรียกว่าอนุสัญญาเหยียดผิว ซึ่งสหรัฐอเมริกาได้ลงนามในปี ค.ศ.1966 และ ให้สัตยาบันในปี ค.ศ.1994 ได้กำหนดให้สมาชิกรับประกันสิทธิของประชาชนทุกคนว่า จะไม่มีความแตกต่างกันในด้านสีผิว และได้รับความเสมอภาคทางด้านกฎหมาย และกระบวนการ ยุติธรรม

เจ้าหน้าที่สภามานฉันทน์แห่งสหประชาชาติ และ คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนระหว่างประเทศ ได้กล่าวถึงการใช้โทษประหารชีวิตในสหรัฐอเมริกา เมื่อครั้งมาตรวจเยี่ยมประเทศสหรัฐอเมริกาเมื่อปี ค.ศ.1996 และ 1997 ในประเด็นเกี่ยวกับความลำเอียงด้านสีผิว และกระบวนการที่จำกัด พยานหลักฐานในคดีว่า "เรามีความเห็นว่าการใช้โทษประหารชีวิตในสหรัฐอเมริกา เป็นไปใน ลักษณะที่ไม่เป็นธรรม ลำเอียง และมีอคติ โดยไม่สอดคล้องกับมาตราที่ 6 และ 14 แห่งข้อตกลงทาง การเมือง (ICCPR) และ มาตรา 2 (c) แห่งอนุสัญญาเหยียดผิว"

คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนนานาชาติอเมริกัน พบว่าสหรัฐอเมริกาได้ละเมิด กฎหมายระหว่างประเทศในกรณีประหารชีวิตนายวิลเลียม แอนดริว ไนมลรัฐยูทาห์ เนื่องจากได้ตรวจ พบลูกขุนบางคนที่ใช้ข้อความว่า "Hang the niggers" ซึ่งแสดงให้เห็นว่ามีอคติในการพิจารณาคดี แต่ศาลก็ได้ตัดสินลงโทษประหารชีวิตนายวิลเลียม แม้ว่าคณะกรรมการได้เรียกร้องให้สหรัฐอเมริกา ชดเชยให้แก่นายวิลเลียม แต่สหรัฐอเมริกาก็ได้ปฏิเสธ

แม้ว่าจะมีการศึกษาและงานวิจัยมากมายซึ่งแสดงให้เห็นและพิมพ์เผยแพร่ให้ทราบ ถึงความลำเอียงทางด้านสีผิวในการใช้โทษประหารชีวิตในสหรัฐอเมริกา เช่น สถาบันกฎหมาย มหาวิทยาลัยคอร์เนลได้เสนอผลงานที่แสดงให้เห็นว่าใน 29 มลรัฐที่ใช้โทษประหารชีวิตนั้น ร้อยละ 90 หรือ 26 มลรัฐมีหลักฐานแสดงให้เห็นว่ามีความลำเอียงว่านักโทษที่มีผิวดำจะได้รับโทษประหาร ชีวิตมากกว่านักโทษผิวขาว เมื่อปัจจัยอย่างอื่นเหมือนกัน ซึ่งก็สอดคล้องกับรายงานสรุปของ หน่วยงานกลางที่สำรวจความลำเอียงในการใช้โทษประหารชีวิตในประเทศต่างๆ เมื่อปี ค.ศ.1990 นอกจากนี้ในจำนวนอัยการท้องถิ่นที่ทำหน้าที่ฟ้องร้องนักโทษในมลรัฐต่างๆ ให้ได้รับโทษประหารชีวิต ทั่วสหรัฐอเมริกานั้นร้อยละ 98 เป็นคนผิวขาว และมีเพียงร้อยละ 1 เป็นคนผิวดำ

ช่วงระยะเวลาก่อนการประหารชีวิต

สภาพทั่วไปของนักโทษประหารชีวิตในสหรัฐอเมริกาจะถูกคุมขังอยู่ในห้องขังพื้นที่ ขนาด 6 * 9 ฟุตโดยลำพัง โดยแทบจะไม่มีโอกาสได้ออกกำลังกาย ไม่ได้รับการเยี่ยมเยียน หรือติดต่อกับผู้อื่น ในแต่ละวันที่ผ่านไปนักโทษไม่อาจทราบได้เลยว่าจะถูกประหารชีวิตเมื่อใด สภาพร่างกาย และสภาพจิตใจของนักโทษในลักษณะเช่นนี้ เป็นสิ่งที่ดูทรามเป็นอย่างยิ่ง

ศาลนานาชาติและองค์กรระหว่างประเทศหลายองค์กรได้พิจารณาว่าลักษณะที่นักโทษประหารต้องถูกขังเดี่ยวเป็นเวลานานโดยไม่ทราบถึงวันที่จะถูกประหารชีวิตนั้น เป็นการลงโทษที่ทรมานและไร้มนุษยธรรม โดยคดีแรกได้เกิดขึ้นเมื่อศาลสิทธิมนุษยชนแห่งชาตินยุโรป (European Court) ได้พิจารณาว่าการถูกคุมขังระหว่างรอการประหารชีวิตเป็นเวลานานโดยไม่ทราบว่าจะถูกประหารเมื่อใด หรือที่เรียกว่า "The death row phenomena" นั้น เป็นการลงโทษที่ได้รับความเจ็บปวดเพิ่มขึ้นจากการลงโทษประหารชีวิต และได้ปฏิเสธการส่งผู้ร้ายข้ามแดนในกรณีของนายเจน โซเออริง (Jens Soering) ชาวเยอรมันที่ได้กระทำความผิดฐานฆาตกรรมในมลรัฐเวอร์จิเนียแล้วหลบหนีมายังประเทศอังกฤษกลับไปสหรัฐอเมริกา ศาลยุโรปได้พิจารณาว่าการส่งผู้ร้ายข้ามแดนไปยังประเทศสหรัฐอเมริกาจะเป็นการกระทำที่ละเมิดต่อมาตรา 3 ของอนุสัญญาว่าด้วยสิทธิมนุษยชนแห่งชาตินยุโรป ซึ่งห้ามการกระทำที่ไร้มนุษยธรรมและลดศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์เนื่องจากการลงโทษประหารชีวิตในสหรัฐอเมริกาต้องถูกคุมขังระหว่างรอโทษประหารเป็นเวลานานและทรมาน แต่ในที่สุดศาลเวอร์จิเนียก็ได้พิจารณาให้ลงโทษนายเจน โซเออริง ไม่ถึงขั้นประหารชีวิตเนื่องจากการเจรจา ระหว่างรัฐบาล หลังจากนั้นการส่งผู้ร้ายข้ามแดนจึงได้มีขึ้น

การคุมขังนักโทษประหารชีวิตก่อนการประหารอันยาวนานก็เป็นประเด็นที่ได้ขึ้นสู่ศาลสูงในสหรัฐอเมริกา โดยเกิดขึ้นในมลรัฐเท็กซัส เมื่อนายคลาเรนซ์ แลคกี (Clarence Lackey) นักโทษประหารชีวิตซึ่งถูกจำคุกรอการประหารชีวิตยาวนานถึง 17 ปี นายคลาเรนซ์ได้ยื่นฟ้องต่อศาลสูงว่าการจำคุกยาวนานของเขาเป็นการลงโทษที่โหดร้ายและผิดปกติดังนั้นเป็นการละเมิดรัฐธรรมนูญแห่งสหรัฐอเมริกา ศาลสูงได้ปฏิเสธคำฟ้องของคลาเรนซ์ แต่อย่างไรก็ตามได้มีผู้พิพากษา 2 นายในศาลสูงคือผู้พิพากษาสตีเวน และผู้พิพากษาเบรเยอร์ได้คัดค้านและเห็นว่าการจำคุกนักโทษประหารชีวิตยาวนานเป็นการกระทำที่ไม่เหมาะสม

การใช้โทษประหารชีวิตในสหรัฐอเมริกาเป็นการเมืองภายในประเทศที่มีประวัติศาสตร์มาอย่างยาวนาน และมีวิวัฒนาการมาอย่างต่อเนื่อง โดยการใช้โทษประหารชีวิตนั้นเกี่ยวข้องกับอำนาจของฝ่ายบริหาร ฝ่ายนิติบัญญัติ และ ฝ่ายตุลาการในประเทศผสมผสานกัน นอกจากนี้ยังมีปัจจัยต่างๆ ทั้งภายในและภายนอกประเทศให้การสนับสนุน และต่อต้านในประเด็นต่างๆ มาโดยตลอด โดยเฉพาะปัจจัยจากภายนอกประเทศนั้นได้เข้ามามีผลกระทบต่อการใช้โทษประหารชีวิตในสหรัฐอเมริกามากขึ้น และแม้ว่าสหรัฐอเมริกาจะพยายามมิให้ปัจจัยจากภายนอกเข้ามาแทรกแซงการใช้โทษประหารชีวิตซึ่งเป็นเรื่องกระบวนการยุติธรรมในประเทศของตนตลอดมา ด้วยการปฏิเสธการเข้าร่วมหรือยอมรับกฎหมายระหว่างประเทศที่ขัดแย้งกับการใช้โทษประหารชีวิตของตน แต่ด้วยความปฏิสัมพันธ์ระหว่างประเทศและความร่วมมือระหว่างประเทศที่สหรัฐอเมริกาทำกับประเทศ

ต่างๆ ในบางเรื่องนั้น ได้เข้ามาแทรกแซงและส่งผลกระทบต่อการใช้โทษประหารชีวิตในสหรัฐอเมริกา โดยสหรัฐอเมริกามีอาชญากรรมได้

การใช้โทษประหารชีวิตในสหรัฐอเมริกานั้นมีกระบวนการที่ยุ่งยาก ซับซ้อน ทั้งนี้ เนื่องจากความต้องการให้การใช้โทษประหารชีวิตนั้นเป็นธรรมและได้มาตรฐานมากที่สุด แต่ในขณะเดียวกันด้วยวิธีการที่ซับซ้อนนี้ก็มีผลต่อชาวต่างประเทศที่ไม่มีความรู้ความเข้าใจที่ดีต่อ กระบวนการและกฎหมายประหารชีวิตของสหรัฐอเมริกา ด้วยเหตุนี้เองการประหารชีวิตนักโทษ ชาวต่างชาติโดยละเมิดสิทธิทางกงสุลซึ่งเป็นการละเมิดระบอบกฎหมายระหว่างประเทศนี้ จึงเป็น ประเด็นสำคัญที่ส่งผลกระทบต่อการใช้โทษประหารชีวิตในสหรัฐอเมริกาซึ่งจะได้กล่าวถึงในบทต่อไป